

lapis est, xxxi, 277. Cyprianus excensatur, *ibid.* 260, 270, 271; xxxii, 373, 374; xxxiii, 21. Rationes Cypriani verisimiles potius quam vere, xxxi, 318, 319. Cyprianus circa baptismum, sicut Petrus circa circumcisionem erravit, *ibid.* 423, 428. Cyprianus ex fide Ecclesie eos corripuit, qui ante octavo diem parvulum non baptizandum putabant, xl, 344. Ipse cum quibusdam episcopis, mox natum rite baptizari censuit, *ibid.* xxxiii, 395, 396. An censuit haereticos denovo baptizari, subdubitare videtur Augustinus, xxxii, 332. Cypriano pravum de baptismum sententiam fuisse affectam contendunt, xxxix, 202. Germanum ejus esse sententiam arbitratur Augustinus, *ibid.* 203, 222. Solius Agrippini auctoritate consuetudinem non iterandi baptismum mutavit, xxxxi, 318. Cyprianus sententiam mutavit, set post concilii plenarii definitionem, *ibid.* 260. Quid acturus fuisset, si quies de baptismum finita fuisset plenario concilio, conjicit Augustinus, *ibid.* 316, 318.

Cyprianus quam doctus et doctis, xxxi, 316, 376, 377. Cyprianus non mutaverit sententiam, ignoratur, *ibid.* 269. Signum de baptismum sententiam correvisse, et si non invenitur, non incongrue tamen existimatur, xxxix, 202. Cypriani sententiae de baptismum correctio forte suppressa est, *ibid.* Cyprianum suam de baptismum pravam sententiam postea aut correxisse in regula veritatis, aut hunc quasi novum cooperuisse uberae charitatis, et falo passionis purgatum fuisse censet Augustinus, *ibid.* 202, 322. Cur Cypriano veram de baptismum sententiam Dominus non revelarit, xxxi, 260, 261, 270, 319. et permisit de baptismum non recte sentire, *ibid.* 384, multisque excipiens in eum Cypriani sententiam consentire, *ibid.* 387. Cyprianus fave Augustini sententiae de reprehensione Petri, xxxix, 113. Cypriani auctoritatem cur tanti habeant Donatistae, xxxiii, 238.

Cypriani concilium aut non est factum, aut a caeteris membris, a quibus ille non est divinus, superatum, xxxxi, 332. Cypriani concilium dum habet, xxxiii, 48. Cypriani auctoritate Dona-

tistarum error obtunditur, xxxii, 202. Cypriani auctoritas Donatistas confundit, nedum jurat, xxxi, 288; xxxii, 371. Cyprianus Donatistas sua auctoritate abluentes damnat, xxxi, 423, 430. Cypriani littere et fletum plurimum valent ad refellendos Donatistas, *ibid.* 223, 238, 236; xli, 332. Donatistas Cypriani auctoritatem in questione baptismi objicientibus, quomodo respondens, xxxi, 263; xxxiii, 250. Inter Cypriani et Donatistarum errorem quid distat, xxxi, 262. Argumentum quod ex Apostolo contra reprobationem opponunt recte refellit Cyprianus, *ibid.* 319, 330. Cypriani auctoritas magis pro Catholicis, quam pro Donatistis proponenda, *ibid.* 284. Cypriani dicta aliorumque doctorum quomodo accipienda, xxxii, 372. Cypriani sanctitati nulli preiudicium error circa baptismum, xxxi, 313. Cyprianus etsi de baptismum aliter sensit, quam veritas monstravit, armentum tamen fuit in radice Christi, quod Peter purgaret, etc., xxxiii, 231. Cyprianus licet aliud de baptismum sentiens, non deseruit unitatem, xxxi, 261, 271, 305, 322.

Cyprianus quantum dilexit unitatem Ecclesiae, xxi, 117. Cyprianus unitatis studiosissimus, xxxi, 203, 204, 205, et amantissimus, xxxix, 201, 202, 203, 322; xxxii, 400. Radicem non deseruit unitatis, xxxix, 203. Quam studiosum unitatis se exhibuit Cyprianus in concilio Carthaginiensi, xxxi, 380. Quantum unitatis charitatem coluit et custodivit Cyprianus, *ibid.* 365, 366, 383, 384, 387, 388. Cyprianus quanti fecerit unitatem corporis Christi, xxxii, 373, 374, 383, 384. Cypriani testimonium de unitate Ecclesiae, xxxix, 322. In Cypriano Deus ostendit specimen charitatis et unitatis, xxi, 117. Cyprianus in unitate manducatum putavit cum eis, qui baptizandum post hereticos non censebant, xxxi, 376, 383, 384. Episcopos diversa sentientes a communione jure amoveri volebat Cyprianus, *ibid.* 389, 392, 409, 417, 421, 428, 430, 440, 453. Cyprianus a collegis suis multis non separavit se, sed graviter eos arguit, *ibid.* 202, 203, 204. Quando nam, *ibid.* 214. Cyprianus non tantum

collegas diversa sentientes toleravit charitatis patientia, sed et malos manifestos, xxxix, 165, 166. Toleravit avasitiam collegarum, *ibid.* etiam reverentiam collegarum, *ibid.* Cyprianus ejusque dearguit, *ibid.* et diversum a se sentientes, in unitate toleravit, xxxi, 431, 433, 435, 436, 437, 439, 440, 453. Ecclesiam non esse deserendam docuit malos bonis permixtos semper docuit, xxxi, 373, 377, 378, 379. Cyprianus, xxxxi, 373, 377, 378, 379, 419. Cyprianus corrotus, non quia pro Christi nomine passus est, sed quia pro Christi nomine in gremio unitatis passus est, xxxix, 322. Cyprianus exemplo est Donatistis ab unitate non recedendi, xxxi, 263, 284, 285, 288.

Cypriani epistola ad Antonianum, xxxix, 204; xxxi, 316, 317, 329. ad Donatum, xxi, 114. ad Fidum episcopum, xxxv, 62, 63, 89, 90. ad Julia-num, xxxi, 449; xxxii, 373, 383. Expenditur haec epistola, xxxi, 288, 289, 294, 293, 295. In concilio Carthaginiensi recitata est, xxxix, 201. Cypriani epistola ad Magnum, xxxi, 389, 440, 450. ad Maximum, xxxix, 323, 324; xxxii, 374, 375; xxxiii, 244. ad Pompeium, xxxi, 374, 388, 389. ad Quirinum, xxxv, 66, 71. ad Saturninum Maximum et alios, xxxi, 372, 373, 388, 389. ad Stephanum, *ibid.* 390, 400.

Cypriani epistola de Patientia, xxxv, 62. Labellus de Bono patientia, xxxi, 323, 365. Epistola de Lapsis, xxvi, 80, 91; xxxi, 323; xi, 270. Ex illis locis explicatur de parentibus peccatis, xxxix, 237. Cyprianus liber de Mortalitate, multis ac pene omnibus qui Eccle-

siasticis litteras amant, laudabiliter notus, xxxv, 62, 70, 164; xxxvi, 84; xxxvii, 459. Liberum hunc quo sine scriptis, xli, 231. Cypriani epistola de Opere et Eleemosynis, xxxv, 69, 165. Tractatus de Oratione Dominice, xxxv, 66, 71, 144, 142; xxxvi, 14, 109, 111. Cyprianus omnia quibus recte vivimus a Patre nostro qui est in coelis, esse possenda docuit in libro de Oratione Dominica, xli, 206, 217, 230. Cypriani litterae, xli, 206, 217, 230. Cypriani brevis Testimonium, xxxvi, 60. Cypriani epistola de Unitate, seu liber de Simplificatione praeceptorum, xxxxi, 373. Epistola de Telo et Livore, xxxi, 321, 326. Cypriani stylus habet quaedam propriae faciem, xxxix, 203.

Cypriani encomium, xxxi, 290, 365, 384. Cyprianos ab invidia alienos, xxxi, 322. Cypriani animo, franco magna Dei, xxxi, 120. Cyprianus electum gramum, *ibid.* 109. lapsi pretiosus, xvii, 473. Sermones in natali sancti Cypriani, xxxi, 214, 220. Laus sancti Cypriani in Domino, *ibid.* 220.

CYPRIANUS unus Patrum Carthaginiensis concilii, xi, 380, 424. Cyprianus diaconus Augustini ad Hieronymum epistole peritorum, xxxix, 35, 43, 52, 147, 121.

CYPRIANUS a Ithurbursiense episcopos Donatista a Primiano damnatus, xxxxi, 177. In lupanari deprehensus, *ibid.*

CYPRIANUS. Soranus auctor medicinae scriptor regem Cyprum, deformem maritum, conjugi suae, ne deformes pareret, proponere in concubitu formosam solere picturam; xli, 568.

D

DAECIANUS. Vincentius tormensis suis non tantum vastatus, quantum Daecianus, xx, 442. Vicit ergo Vincentius Daecianum vivus et mortuus, *ibid.* 443. Daecianum vivens in corpore mortuum, *ibid.* 447. Vincentii coram Daeciano fortitudo, xxxii, 256. Vincentius Daeciani, vivens et moriturus, victor, *ibid.* 237.

DAECYLIUS. Dicitur, ligatus, unde Daecylius, xxxvi, 244.

DAEDALI fabula, xli, 448; xxv, 461. DAEMONIUM definitio secundum Apuleium, xi, 426. secundum Plotinum, *ibid.* 388. Demones ob scientiam sine nominati, *ibid.* 414. Demonium scientia sine charitate, *ibid.* Demones Angelos

colestes vel super coelestes fuisse, nonnulli non putant, v, 231, 232, 336. Demones ab Angelis distinguit Porphyrius, ii, 468. Demones ex hominibus fieri putantur Platonici, *ibid.* 430.

Demorum peccatum superbia, ii, 335; iii, 74. Amor fastus et honoris, xxx, 304, 314. Demones cur lapsi sunt, ii, 444. Demones ante lapsum beati, sed non plene, xxxvi, 31.

Demonia de caelis dejecta sunt, nec in caelis habitare possunt, x, 417. De spiritali paradiso ceciderunt, iii, 183. Demones in caelo inferiore, id est, in aere, habitant, non in summo caelo ubi sol et stellae, xxvi, 181. Demones de caelo trasi tanquam in carcere caliginis huius aëris, v, 231, 312; xx, 48; xxix, 266; xxx, 273; xxxix, 268. Demorum sedes in aere, ii, 284. Velut in congruo sibi carcere, *ibid.* 309. Demones a luce atque fervore charitatis aversi, velut glaciali duritia torpuerunt; et ideo per figuram, tanquam in aquilone ponuntur, x, 48. Demones aëria aethere animata, v, 231; xxxviii, 272. Animalia aëris vilissima, i, 33. Demones a quibus subtilitate sensuum superantur, non ratione, i, 33; xxxviii, 272. Quare demones morte non dissolvuntur, v, 231. Demorum corpus aërium, xxvi, 356, 587, 589.

Demones communitatem habent cum diis et hominibus, ii, 384. Demones sola corporum eternitate, non animo, diis similes secundum Apuleium, ii, 427. Quam hoc sit absurdum, *ibid.* Demones corporis, *ibid.* 385, 389; ii, 389; iv, 157. Demones neque propter aëria corpora, neque propter superiora habitacula, hominibus antecellunt, ii, 386, 387, 399. Cur excellentia corporali voluit Deus demones antecellere hominibus, quibus vita bonitate sunt inferiores, ii, 387. Vita bonitas in homine, praeferenda excellentia corporali demorum, *ibid.* 387, 399. Demones miseresiores in corpore aeterno, quam homines in mortali, ii, 420. Quare, *ibid.* Nihil boni est demonibus esse aeternis, si sint miseri, ii, 389. Demorum corpus aeternum vinculum damnatorum, *ibid.* 429.

Demones nomine deorum quidam appellarunt, ii, 414. Demona quomodo ab

homine factus deus, *ibid.* 407. Demonia non simpliciter dii, sed dii gentium dicuntur, xii, 237. Demonia alia maiora, alia contemptibilia, x, 139, 160. Demones a diis quidam distinxerunt, ii, 414, 415.

Demones medios inter deos et homines quidam statuerunt, *ibid.* Demones aut inmundi sunt, si miseri homini sit contaminari; aut diis meliores, *ibid.* 438, 439. Quatenus demones medi esse possint inter deos et homines, *ibid.* 432. Demones quibusdam se deorum esse deos factos ab hominibus asserat Hermetus, non dixit tamen interventus Hermeti, non dixit homines interventus esse et interpretes deorum, absurdum esse fingere, *ibid.* 393. Demones medi deos inter et homines frustra finguntur, *ibid.* 392, 394, 396, 397, et ipsi concollentur, *ibid.* 415. Per demones ad deorum amicitias frustra homines ambiunt, *ibid.* 438. Demones, tanquam redeundi ad Deum mediantes, infeliciter colerunt nonnulli, xxx, 282. *Vide* DIABOLUS. Demones non solum non praebent viam ad Deum, sed ne via teneatur impediunt, ii, 442. Demones falsi sunt ac fallaces mediatores, *ibid.* 438, 441, 443. Demorum mediatio nihil prodest homini, *ibid.* 436, 438, 440, 443. Non prodest ad beatitudinem obtinendam, *ibid.* 449. Felicitas eiam terrena, non in potestate demorum, xxxix, 533. De demonibus varia inquiri Porphyrius ab Aeneobaeo Aegyptio, *ibid.* 470. Demorum evadendam societatem dixit Porphyrius, *ibid.* 468. Demones alicuius amicitia cuique utendam sentitiae Porphyrius, *ibid.*

Demones negotium suum agunt, ut pro diis habeantur et colantur, ii, 99. Demones se pro miracula coli volunt, *ibid.* 484. Demones ob sermionum et *sermonum* placandos movent Romani, xii, 266. Demones alios malos, alios bonos, hosque propter vitam aeternam colendos, quidem censuerunt, ii, 418. Quid de his sentiendum, *ibid.* 415, 416. Demones deos quidem negat Apuleius, sed cultum eorum a superiorum deorum religione non separat, *ibid.* 390. De-

mones omnino indigno honore divino, quidam dicere non ausi sunt, *ibid.* Demorum animae evocate, imaginibusque et mysteriis inditae, *ibid.* 409, 410. Demonia gentium affectu ad possidenda simulacra invitabantur, xii, 347. Demorum cultus a principibus civitatum introductus, ii, 211. Demorum cultum declinare rudiori populo difficile fuit, *ibid.* Demoniis cultus qualis exhibitus a Paganis, x, 417. Demoniibus ferula exhibita, ii, 63. Demones cur gaudent sacrificiis, xxx, 319. Demorum sacrificia sanctis parvulis quae sita, xxxix, 121. In demorum cultu et invocatione, quot absurda, quot sibi contraria, ii, 470. Quando liceat in propriis usus convertere, quae usui fuerint ad cultum demorum, xxxviii, 164. Quando sine culpa nostra tollatur aliquid de aëre nostra, ad sacrificia demorum, *ibid.*

Demones non colendi, ii, 450. Nihil habent demorum amici quod nobis dignum afferant, *ibid.* Demorum cultus impugnat, vii, 352; x, 450. Demones non colendi, neque propter ea quae in eis nunc sunt, neque si virtutem sapientiamque haberent, ii, 389. Demoniis periculosus servitur, quam idolis, x, 438. Non uno modo eis sacrificatur a peccatoribus, xxv, 24, 25. A cultu demorum liberat nos sacrificium Christi, et donum Spiritus sancti, ii, 403. Demorum inmunditiam, jussaque impura detestari admonuit Plato, *ibid.* 385.

Demones propter inmunditiam et infirmitatem concupiscentiarum et peccatorum suarum, presentium intrinsecus veneni, contra et contra non valent, xxxviii, 215. Demones aeternas temporum causas in Dei sapientia non contemplantur, ii, 446. Demones quomodo futura prospiciunt, ii, 446; xxxviii, 210, 248. Unde ventura praenuntiant, *ibid.* 589. Demones ob sermionum sensus, celestiatum motus, ac diuturnam experientiam multa futura praedicunt, *ibid.* 387. Nec ideo hominibus sunt praenodi, *ibid.* Quam distans eorum divinitio ab altitudine propheticae divinitatis, *ibid.* Demones quodam praedixerunt, quae ex oraculis Prophetarum aut Ange-

licis didicerant, *ibid.* 592, 594. Cur ea diu sulerint, ac tandem proletrant, *ibid.* 592. Non est mirum demones nutiari alicubi longe jam facta, v, 591. Demones in cogitatione futurorum saepe falluntur, ii, 446; xxvi, 291. Cum aliquid veri praenuntiant, fallacias miscent, xxxvii, 210, 214.

Demones quomodo fallant, xxvi, 391. Cur demones aliquando vera dixisse per suos vates repererunt, xxx, 591. Si spiritus mendax aliquid veri dixerit, non ideo negandum, quia hoc detestandus spiritus dixerit, xxxii, 477. An dignum sit ut veritas per eos innotescat, xxvi, 590. Demones quomodo signis fornicis ad faciendum, vel non faciendum moveantur, xxxviii, 215. Quomodo hominum dispositiones cogitatione tantum conceptis pervideant, xxvi, 590; xxxviii, 272, 273; xii, 542. Demones sentire possunt quae in memoria nostram incurrent, veluti si versus recogitant, i, 33. Sic eorum ego versum, quem Augustini discipulus quidam animo volebat, divinitus aliter, *ibid.* 31. Quomodo demoniibus Christus innotuit, ii, 425. Demones apud memoriam Sanctorum mirabiliter et terribiliter Mediolani confitentur, xxxix, 84. Demones Christum Filium Dei confitentur timendo, non sicut Petrus, diligendo, xii, 564; xx, 206.

Demones delectantur certis quibusdam creaturis Dei, iv, 168. Quare demones ludorum obsecrantibus et poetarum figmentis delectantur, ii, 384, 386. Quid de moribus demorum dixit Apuleius, quid quae laetarent in eis invenit, *ibid.* 383, 387; 387, 388. Demones a luna et infra ordinatos solum, passionibus agitari censuit Apuleius, *ibid.* 496. Demones passionibus agitantur, *ibid.* 390, 416, 423, 424, 427. Demones non esse colendos licet evincatur, quod nobiscum sunt passionibus similes, *ibid.* 390, 391.

Demones maxime superbiae fastu et invidentiae malitia sunt perversi, xxvi, 589. Demorum invidia erga homines, xxx, 304, 314; xxxviii, 407. Demoniibus aeterna hominum felicitas nota est, xxxviii, 407. Demones pascentur

miseria damnatorum, et bonorum liberatione qua malevolentia torquentur, *iv*, 380. Errore delectatur et quodam modo pascitur humano, *xxxix*, 268. Demoniobus similes sunt, qui alienis gaudent miseris, *iv*, 380. Demones qua nocendi arte velint vel falsa de se crimina, vel vera narrari, *ii*, 72. Hoc malevolentia filiorum prophetarum est, ut nec si placeant, nec si regentur, desinant nocere velle, *vi*, 352; *v*, 460.

Demorum maxima vita sunt superbia atque fallacia, *xxix*, 17. Demoniobus maxima est fallendi cupiditas, *ii*, 214. Demones ad decipiendum sunt vigilantissimi, *ibid.* 118. Demones quomodo mala malis suadent, *xxxv*, 589. Demones dum probitatis precepta patricia tradunt, omnibus vero spectacula turpia exhibent, deceptionis negotium implet, *ii*, 103, 106. Demones exemplo suo velutreb auctoritatem acceribit debere voluerunt, *ibid.* 100. Demones necesse laique agitant oculo insinuat, *ibid.* 104.

Demones possessione cordis mortaliu potissimum gloriantur, *iv*, 468. Demones maxime possident corda mortaliu, cum se transfigurant in Angelos lucis, *ibid.* Demones transfigurant se in vel evadere opus est, vel decipi iustum est, *ibid.* 28. Demones possidere non possunt, nisi quos deceperint, *ii*, 214, 212. Demones nimis forte deciperent, si otiosos homines minime reperirent, *ibid.* 120. Demones non tentarent, si virtutum interitum specten possent in hominibus cernere, *v*, 591. Demon per omnes aditus sensuales inest animae saniebat, *xxxviii*, 6.

Demorum esca, quae, *xi*, 19, 20, 159, 160. Demones carnalium divisione pascuntur, *xxvi*, 473, 454. Nequiem diaboli manducet, nisi per tribulationem evertitur, *xi*, 20. Demones non aliquid vincunt, nisi societate peccati, *xxxv*, 201.

Demorum mundi lujus auctor creditur a nonnullis, quare, *xxxix*, 411, 416, 423. Angelis pravaricatoribus infima pars mundi subiecta est, *iv*, 485. Demoniobus non servit ad nutum haec visibilium rerum materia, sed Deo, etc.,

xxx, 273, 274. Demones cujusdam mundi rectores, *viii*, 513. Demones rectores sunt illius mundi quem fecerunt, *xii*, 421. Demoniobus tota civitas terrena subditur, *iv*, 27. Demones quomodo rectores tenentur sunt, *xxvi*, 182.

Demones multa mira faciunt, *xxvi*, 587, 589. Demones nonnulla faciunt Angelis sanctis similia, non veritate, sed specie; non sapientia, sed plane fallacia, *xxxix*, 276. Demones magicam artem homines docuerunt, *iv*, 168. Demones magicis artibus evocati, non creatores, *xxx*, 273, 276. Demones habitas non creant, sed commutat, *iii*, 454. Demones infima ministeria, *iv*, 380. Ulitimi servi, *ibid.* Utitur Deo ministris etiam spiritibus malis ad vindictam maiorum, vel ad bonorum probationem, *xxxviii*, 191. Demones dicuntur exterminatores, et angeli iracundie, *iv*, 380.

Demorum potestas in homines, et alto iustoque Dei iudicio, *ii*, 359. Demones in bonis et malis carnalibus non hoc possunt quod putatur, *ibid.* 109. Demones nihil agunt in homines, nisi quando et quantum permittuntur aia et secreta Dei providentia, *ibid.* 98, 407. Demorum potestas ut moribus immutent, *xxvi*, 589. Demones pecunia peccatorum storum priores palnunt, ut noceant, *xxxix*, 304. Demones nocere cuiquam non possunt, nec valet aliquid, nisi desuper data potestate, *ibid.* 272, 429. Demoniobus eni et quopem aliquando nocendi potestas desuper datur, *ibid.* 272, 273, 274. Demones non operantur nisi quod Deus permisit, *iii*, 454. Demones non possunt quod non sinuntur efficere, *ii*, 339. Demones beneficiendo magis nocent, *ibid.* 407. Demonium meridianum, persecuto vehemendius, *xi*, 307. Demoniobus permessa potestas persecutione excitandi, utilis Ecclesiae, *ii*, 488. Quanto majorem eorum potestatem in haec inia videmus, tanto tenacius Medistori habendum, *vii*, 454. Contra demones patientia et prudentia pugnandum, *xxxix*, 303. Quid ex certamine adversus demones Deus intendit, *ibid.* 303.

Demorum incursum patitur aliqui, *iv*, 16. etiam ex parvulis baptizatis, *ibid.* 188. Quare hoc Deus permittit, *ibid.* 285. Demorum incursum non obest parvulis baptizatis, *ibid.* 188. A demono liberatur adolescens ad memorias martyrum Protasii et Gervasii, *ibid.* 248. et virgo Hipponeis, cum se oleo permississet, *ibid.* 249. Demones ejiciunt sancti exorcizando, non placando, *ibid.* 248. De expulsione demorum nemini gloriantur, *xxxix*, 72.

Demones in iudicio penitentium servantur, *v*, 543. Quenam damnorum miseria, *iii*, 61, 68. Demonium miseria non esset aeterna, nisi esset magna utilitas, *ii*, 434. Demonium transgressorum coepta corpora (si forte gesserunt), non mirum est in aeriam qualitatem fuisse conversa, ut possint ab igne aliquid pati, *v*, 232. Etsi demones sint incorporei, pena corporalis ignis possunt affligi, *iv*, 180, 182. Quomodo, *ibid.* Demonium desperatio, *ii*, 387, 388. Demoniobus quid iudicando facturi sunt Martyres, qui eorum templa moriendo everterent? *xxi*, 116. Demones Ambrosium vivum, et minime conscium, obsecrant ut sibi pareat, *xxvi*, 624, 625. Demonium fides, *xxvii*, 521. Demonia per leones et catulos leonum significant, *xi*, 19, 20, 160. Demones sunt nulli, *x*, 318. Demones pirate, *vii*, 33. Pulli vulturis, *vii*, 9, 32. Demones invicem pugnare visi suat in planitie Campaniae, *ii*, 400, 101.

Demones in Scripturis in malam partem accipiuntur, *ii*, 443. Demones etiam a Paganis in malam partem accipiuntur, *ibid.* Demorum nomen tam detestabile est, ut a sanctis Angelis removere debeat, *ii*, 449. Demonium nomen omnes vel pene omnes exhorrent, *ii*, 385, 386.

Demoniolacae presbyterum ad se ex duodecim millibus venientem domo constituta cercebat, *v*, 591. Cum demone in demoniocis loquitur, nesciunt quid loquantur, *v*, 545. Quomodo demoniae aliquando verum dicunt, *v*, 585.

Demoneatorum gens patens oipibus et divitiis, virtutem suam ulique Domino dedit, cum ab ea Christus aureum, quod gentibus dominabatur, accepit, *xxiv*, 220.

DAMASCUS, civitas divitis florens, *xx*, 67.

DAMASUS. Dissensio populi Romani ob Damasi pontificis electionem, *xxxv*, 410.

DAMNATIO generatiois carnalis ob originale peccatum, *xxxviii*, 347. Damnationis causa, peccatum originale in parvulis qui sine baptismate moriuntur, non facta quae facti erant, si viverent, *ibid.* 125. Damnari omnes iustitiae erat, *xxxix*, 487. Omnes omnino homines in massa perditionis, a qua nemo liberatur, nisi gratia Redemptoris, *xxvii*, 477. Damnationis vinculo nemo solvitur, nisi per Christum, *xi*, 527; *xxix*, 20, 21, 22. Damnatio in Saeculis hie nulla, *xxix*, 312. A damnatione, quam peccatum originale meretur, nemo nisi misericordia et indebita gratia liberatur, *iv*, 185; *xxxviii*, 388. Quantas gratias debent agere qui per Christum liberantur a damnatione, *xxxix*, 487. Qui in damnatione relinquunt, non habet quod queratur, *iv*, 185. Damnati nullam excusationem habebunt, *xvii*, 357, 359. Damnari animas parvulorum, si sine baptismo hinc migraverint, et sancta Scriptura, et sancta testis est Ecclesia, *xxxix*, 465.

DAMNATOR iustus, qui per gratiam non liberatur, *xxxix*, 487. Damnantur et ii, qui iustificati non poterunt, *ibid.* 489. Inevitabile cur Deus de stirpe humana damnata crearet homines qui facturi sint damnandi, *xxxv*, 401; *xxxvii*, 297. Quod creat Deus quos damnandos prescivit, quidam indignatur, *xxxvi*, 204. A damnatione si omnis homo liberaretur, lateret quid peccato per justitiam debeat; si nemo, quod iustitia largiretur, *xxxviii*, 476, 479, 482. Non potest Deus quemquam sine malis meritis damnare, quia iustus est, *xxxv*, 213. Deus neminem damnat nisi aequis sine veritate, *xx*, 488; *xxix*, 62. Iustitia et veritate Dei damnantur, quicumque damnantur, *xi*, 521. Approbatio falsa pro veris, et non posse in libidinis operibus temperare, est pena hominis damnati, *vii*, 137.

DAMNATORUM miseria, privato participationis Dei, *ii*, 437. Damnatis perire a regno et alienari a vita Dei tam

grandis est pena, ut ei nulla possint tormenta que novimus comparari, *xxvii*, 472. Supplicium damnatorum incredibilis, cum bestiarum felicitas, *iv*, 155. Circa damnatorum penas vario sententia, *ibid.* 192, 195. Extrema impiorum damnatio, cere fluenti a facie ignis comparatur, *ix*, 263. Damnatio impiorum, periculo ipsorum felicitas, *iv*, 113. Damnatorum damnatio, non secunda, *ibid.* 66, 80, 81, 95. Damnatis omnibus mors illa perpetua erit communis, quamvis eorum cruciatus varii, *xxvii*, 172. In damnatione mors etiam secundum corpus esse dicitur, *quare*, *iii*, 112. Damnati aut habeant notitiam et errant suorum, *xi*, 267, 268. Damnati aut habeant notitiam si quid agatur intus in gaudio Domini nesciant, *iv*, 128. Quale bellum damnati sustinebunt, *ibid.* 66. Damnati congruentissime in pena sunt, *xxvii*, 552; *xli*, 440. Damnationem inter et regnum colorum nullus modicus locus, *xxviii*, 316. *Vide PARVULI, PECCATA ORATORIA.*

Damnatiois gradus, *xxxiii*, 280. In illa damnatione erunt quidam duplo amplius quibusdam gehemae filii, *ibid.* 458. Damnatorum quaruntum missima poena, *ibid.* Damnationem tanto quisque habeat tolerabilem, quanto minus habuerit iniquitatem, *ibid.* An futurum sit ut aliquando poenae damnatorum mitigentur, *xi*, 213. Damnatis quibusdam melioriter malis prolesse Ecclesiae preces ad poenam mitigationem, *xxvi*, 170. Quomodo in damnatis miserationes suas non conlincere Deus dici potest, *iv*, 205, 206.

Damnatorum corpora animata et vivente in tormentis aeternis durare poterunt, quomodo, *iv*, 156. Non absurde cavdera dici poterunt, *ibid.* 127. Damnatorum corpora quomodo erunt incorruptibilia, si dolentur; aut quomodo corruptibilia, si mori non poterunt, *xxvi*, 158. Ignis innoxius, et vermis vivacissimus damnatorum, quomodo accipiendus, *iv*, 129. Quomodo damnatorum dolor nullum finem habiturus sit, *ibid.* 66. Damnatorum acriores poenae

post resurrectionem corporum, *xxi*, 171.

Dannandum neminem novissimo iudicio quidam putant, propter intercessionem Sanctorum, *iv*, 193. Refelluntur, 202. Quidam supplicia damnatorum hominum cessatura putant, non vero damnationem, *ibid.* 192, 195. Supplicium diabolici ac damnatorum non semper daturum existimavit Origenes, *xxxix*, 358. Liberationem ab aeterna damnatione quidam promittunt omnibus baptizatis, etiam haereticis, *iv*, 196. Refelluntur, *ibid.* 209. Alii id spondent solis apud Catholicos baptizatis quamvis male viventibus, *ibid.* 197, 198. Refelluntur et hi, *ibid.* 210, 211, 212. Quidam hoc ipsum concedunt Catholicis omnibus in Ecclesia perseverantibus quamvis pessime vixerint, *ibid.* 198. Refelluntur, *ibid.* 212. Quidam omnibus qui elemosinas fecerint, licet non mutarint mores, *ibid.* 199. Pariter refelluntur, *ibid.* 218. Contra hos omnes fides sine operibus ad salutem non sufficere ostenditur, *xxvi*, 64. Damnatorum poena aeterna fore, probatur contra nonnullos, imo contra plurimos aliter sentientes, *ibid.* 471. Plures damnantur quam salvantur, *iv*, 185.

DANNIFICIUM. Judaei venditor, Judeus emptor, malum negotium egerunt, damnifici sunt, *xxi*, 203.

DANNIXE nullam timendam, nisi Deo, *xvii*, 448. Damna alia dum superflua amputant, prosunt, *ibid.* 441. Damna temporalia cur permittit Deus, *xli*, 362. Non angatur cor Christiani abundantius, sed non nunquam cum Christo, *xvi*, 114, 45. Damna a Paganis illata tolerantur, aut resarciuntur per Christianos; nos animarum lucra hoc exemplo non impediri desideramus, *xxxix*, 362.

DANAE. Jovem quo pacto Danae misisse aiunt quandam imbrem auream, ficum factum mulierem, quae historia spectabatur per tabulam in pariete pictam, *xxv*, 23. Danae concubitum per imbrem auream appellat Jovem, quid significat, *iii*, 448.

DANAUS decimus Rex Argivorum, *iii*, 445.

DANTEL propheta, *v*, 579, 586. Daniels excellentia tentata est et probata,

qui regi et somnium quod viderat et quid significaret aperuit, *ibid.* 579. Daniel spiritum propheticum mente illustrato, perturbato regi quid illo signo unquam in pariete scribitis protenderetur aperuit, *ibid.* 581. Quid et quo tempore propheta, *iii*, 483. Cur peccata sua et peccata populi sui confitetur, *xxxviii*, 343. Daniel vir quietus, qui et inter leones secutus erat, *xii*, 214. Danielum supra seones agnovimus, *xvi*, 552. Daniel se colubatu serviens Deo, figuram expressit servorum Dei, id est monachorum, *xii*, 213, 214. Daniel vitam quietam elegit in colubatu servare Deo, id est uxorem non quaerens, *ibid.* Daniel, Job, et Noë quos significat, *xxvii*, 199.

Daniel ab Angelo hebdomadarum mysterium discit, *xli*, 113. Daniels hebdomades ad Christi nativitatem et passionem impletas non putat Heychius, *xli*, 100, 113. Quidam de secundo Christi adventu eas exposuit, *xli*, 94. Daniels hebdomades in praeterito Christi adventu completae sunt, *ibid.* 115, 123. Non futurum Christi ventum significant, sed praeteritum, *ibid.* 92. Daniel sanctus vidit visum et scripsit quod vidit, et ait se vidisse lapidem precium de monte sine manibus, *xxvii*, 198. Daniel, Angelo revelante, sacramenta divinum mysteriorum cognoscere meruit, *xxiv*, 474.

DARDANUS saeculi dignitate illustris, *xl*, 508, 509. Augustini amicus charissimus, *xl*, 536. Epus questionibus respondet Augustinus Libro de Presentia Dei, *xii*, 510.

DARE. Solus est Deus qui non novit nisi dare, *xviii*, 290. Datorem non habet, qui non habet meliorem, *ibid.* Praecipuum est, quod nec illi nec alteri nocent, quantum sciet aut credi ab homine potest, *iv*, 194. Quis praefereendus, quando res aliqua duobus vel pluribus dari non potest, *iv*, 439. Cui plus datur, plus exigitur ab eo, *xli*, 62. Omnis res quod dando non deficit, dum habetur et non datur, nonnum habetur quomodo habenda est, *iv*, 417, 418. Dati Christo qui intelligatur, *xxvi*, 24.

DARES. Daretis et Estelli certamen memoratur, *xxxix*, 286.

DARUS Rex Persarum, *xli*, 456. Sub Dario rege Persarum impletis LXX annis, quae Jeremia propheta praedixerat, redita est Judaea, soluta captivitate, libertas, *iii*, 469.

DARUS comes missus pacis procurando causis, *xli*, 291. Rescribit Augustino, *ibid.* 292. Bella si non extinxit et occidit, saltem distulit, *ibid.* 293. Darius etsi Christianis parentibus natus, tamen gentiles ruit cum aliquos sensus pulsaret, Augustini lectione penitus contempsit, *ibid.* 294, 295. Quam hoc Augustino gratum, *xxxix*, 383. Darius non in superficie, sed in Christiana charitate Christianus, *xli*, 301. Libros Confessionum ab Augustino peti, *ibid.* 295. et ab ipso accipit, *ibid.* 304. una cum aliis libris qui reeconsent, *ibid.* 302. Darius plurim facit verba Augustini, *ibid.* 298. et eius bibliothecam adiuvat, *xli*, 302. Darius medicamentum Lazaro praebitorum ab Augustino deferenda dedit, *ibid.* 296.

DARUS sacerdotium sibi vindicatum terra deglutiit, *xxiii*, 83.

DARUS Carnietensis episcopus, *viii*, 97.

DARUS a Batis, *xxxi*, 404.

DARUS. Pro dativo Graeco casu, ablativum Latini ponunt, *v*, 4.

DAVID interpretatur Manu fortis, et Christi figuram gerabat, *viii*, 250, 260, 514; *viii*, 340, 341; *ix*, 97; *xi*, 446; *xii*, 188, 408; *xxxix*, 95. Interpretatur et Desiderabilis, *viii*, 3; *xxxix*, 95. David a Deo electus propter Christum, et tribus Juda propter David, *x*, 65. David cur dicitur secundum cor Dei electus, cum talia tantaque commiserat, *xxxviii*, 249. David satura parvus, *ide* magnus, *xli*, 424. David ab officio pastoralis temporum ad hominum regnum translatus est, Christus autem a bovis ad oves; a Judaeis ad Gentes, *x*, 65.

David cum Golia confingere perisset Saul, intelligens aliqui ad divinitatis in eo esse, *xvii*, 439. Davidis contra Goliath progressus confidentia in Deo, *ibid.* David quinque lapides quid mysteria habeant, *ibid.* 434. David armis Saulis oneratus significabat hominem sub Lege, *xli*, 430. David cum Golia certamen mystice exposuit, *ibid.* 423, 424. David

uxorem suam, quam pater ejus Saul alteri tradiderat, tantum Novi Testamenti figurat recipit, *xxi*, 402.

Davidis humilitas et mansuetudo, *xri*, 190, 191. Mansuetudo erga Saulem, *xxviii*, 159. David implevit Christi preceptum diligendi inimicos, *ibid*. David cur non prius regnum tenuit, quam primo a persecutoribus liberaretur, *viii*, 461. David perituri reus, de duobus peccatis elegit minus, *xii*, 95. Perituri Davidis maquam peccatum, licet minus quam homicidium, *ibid*. David quomodo ob diuinationem populi, moribus tot hominum vapulavit, *xxix*, 335. Mors, ob diuinationem populi, ihata hominibus quandoque mortuus non obitit, *ibid*, 355, 363. David per medicinalem providentiam desertus est paululum a Rectore, ne per exitalem superbiam desereret ipse Rectorem, *xxvi*, 245. David quare obtulit sacrificium, *xxxix*, 365.

Davidem non sine iniurie, sed peccata filii commovebant, *vii*, 27. David persecutione filii sui non dejectus inique, sed humilitas pie, *xri*, 405. Davidis mansuetudo erga filium suum Absalon, quamvis rebellem, *v*, 27.

David nunquam in adulterium lapsus, longe fuit a libidinosorum intentione, *v*, 27. In Davide immoderate libidinis non permansio, sed transitus fuit, *ibid*, 27, 28. Davidis humilis confessio, *ibid*, 533. David non surrexisset a peccato, nisi gratia Christi eum revelasset, ex epistola Innocentii, *xi*, 428. Et si venia David data est a Propheta, ea tamen qua Deus comminatus fuerat, subsecuta sunt, quare, *xxxvii*, 543, 550. David penitentia, *iii*, 419. Castigantur qui in lapsu Davidis querunt sibi patrocinia merita, *viii*, 440. David peccata et peccata fidei Scriptura non tacuit, quo fine, *xxxix*, 534.

David regnum amplius, *iii*, 368.

David quod annos regnavit, *ibid*, 458. In regno David articularis quidam factus est et exordium juventutis populi Dei, *ibid*, 364.

David quo animo harmoniam musicam dilexit, *lxi*, 407. Piam musicam amavit, *xxxix*, 292. David Psalterii auctor, *xxvii*, 432. Davidis nomen totum Psalterium

tribuitur, et Davidici Psalmi appellantur, *vii*, 290. Davidi versus, *xxxix*, 292. Quo David Psalmos scripsit, *lxi*, 407. Quaedam aliter, quam in aliis Scripturae libris leguntur, dicit: ne vero putetur transacta recolare potius quam ventura predicare, *xi*, 334. David homo in Veteri Testamento, sed non homo de Veteri Testamento, *xxvii*, 429.

David nomine Christus significatur, *xxvii*, 69. David figura Christi, *xxv*, 328. Figura corporis Christi sine Ecclesie, *viii*, 461, 494; *ix*, 92, 93. In Davide persecutionem Saulis patiente, regnum salutis aeternae predigrahatur, *viii*, 461. David fugiens in speluncam, figura Christi se occultantis in carne, *ix*, 7. Christus de stirpe David, *xxii*, 62, 63. Figura Christi in monumento positi, *ix*, 8. Davidis proditio per Doech, figura proditoris Christi, *viii*, 466. David ab Allophylis detentus quid significet, *ibid*, 543. David insaniens coram Achis simulans, figura Christi sacramentum manducande carnis sui predicantis, *ibid*, 513, 532. David Absalonem fugiens, figura Christi Judam proditorem deserentis, *vii*, 129. David figuravit sacerdotis personam, quando paucis propositionis manducavit, *viii*, 463; *ix*, 349. David ex persona Christi loquitur, *ix*, 109, 110. Promissiones ad David in filio, non in Salomone, sed in Christo inveniuntur, *lxi*, 393, 394.

DEBORAH. Per Debhoram feminiam apud Hebraeos judicantem, Spiritus Dei agebat, iudex enim erat et prophetissa, *iii*, 460.

DEBITA. nostra exolvit Christus, *xv*, 300. Debita quotidiana, *vii*, 188, 200. Debita fratris et inimici dimittenda, *xvii*, 200; *xviii*, 90, 402, 405, 629; *xx*, 469. Debitum relaxare conservo, magni lucri cleemosyna est, ut tibi relaxandi a Domino, *xx*, 400. Debita donandi peccum in Dominica oratione, *xxvii*, 488; *xx*, 409. Debitum dimittendum volenti ligare, *xv*, 227, 228. Causa cadit, qui plus petierit quam ei debeatur, *xi*, 430.

DEBET nemo nisi ei a quo accepit ut debeat, *xxvii*, 286. Debet Deus nulli aliquid, quia omnia gratuito praestat, *ibid*, 388. Debitorem Dominus ipse se

fecit, non accipiendo, sed promittendo, *xxv*, 104, 105; *x*, 140; *xi*, 398; *xviii*, 140; *xxx*, 348; *xx*, 320. Ut homo exigere debitum, prius accipere debuit, *xxi*, 128. Debitore ille factus est fidelis, esto tu avarus exactor, *vii*, 484. Si Dominus retribuere velle, nihil nisi poenam debitam retrahisset, *xvii*, 400.

Omnia Deo debent, primo quidquid sunt, deinde quidquid melius esse possunt si velint, et quidquid oportet ea esse, *xxvii*, 388. Anima Deo reddita, quod debet, vel faciendo, vel patiendo, *ibid*, 387. Qui non facit quod debet, statim patitur quod debet, *ibid*, 387, 388. Debitore tenetur tempore misericordiae, *xi*, 6. Debitore Dei est omnis homo, et debitorem habet fratrem, *xviii*, 183, 403. Debitores habemus et debitores sumus: quo pacto debita nobis relaxantur, *ix*, 348.

DEBITORIS et creditoris obligatio, *vi*, 513. Debitores non nimium urgendus esse, *xx*, 226.

DECACHORDUM Psalterium, *xvii*, 242.

DECALOGUS scriptus digito Dei, traditus populo per Moysen famulum Dei, *xviii*, 406. Decalogus respuit Manichaei et violenti, *xxviii*, 395, 402, 403, 406, 407, 408. Praeceptorum Decalogi distinctio, *vi*, 251; *xx*, 290. Tri ad Deum, septem ad homines pertinent, *xvii*, 242; *xxviii*, 402, 407. Decalogi tria prima precepta ad singulas sancte Trinitatis personas indicandas pertinent, *xxviii*, 508. Decalogi precepta omnia continentur precepto: *Quod tibi fieri non vis, etc.*, *xvii*, 253. In precepto dilectionis Dei est castitas nuptiarum Ecclesie, in precepto dilectionis proximi, in precepto dilectionis membrorum ejus, *xviii*, 402. Decalogi precepta singula exponuntur, *xvii*, 237. Decalogus non solum Judaeis, sed et nobis ad vitam recte instituentibus datus, *xxviii*, 433; *xxxv*, 13, 14. Precepta iustitiae, quae continent Decalogum, observare tenemur, *xxviii*, 445. Decalogus quoque occidit, nisi adsit gratia, *ibid*, 433. Praeceptum observandi sabbatum solum inter caetera in umbra figura positum, *ibid*, 437, 438.

DECANI monachorum, *xxvii*, 535. Eorum munus, *ibid*, 534.

DECOR domus Dei, *xvii*, 303. Qui diligit decorem domus Dei, sine dubio Ecclesiam diligit, *ibid*.

DECIMAE, *xvii*, 258. Decimas rerum suarum dare nunquam Christiano sufficiat, *xviii*, 414.

DECIPERE neminem summa et prope divina virtus est, *xxviii*, 38, 39. Huius virtutis figura, *ibid*. Decipi alium quomodo Deus sinit, *ibid*.

DECUS, *xxxi*, 106, 113. Decus imperator, persecutor Christianorum, *iii*, 522.

DECI, pater et filius, pro patria se devoverunt, *ii*, 192, 204.

DECLINARE in dextra, est velle tribuere sibi quod rectum est, non Dei gratiae, *vi*, 24.

DECLINARE volens Ecclesiam, *xix*, 118.

DECURIO civitatis Ziquenium, *xxxix*, 143. Ingenuus suspensus, ideo non torquetur, quia se decurionem Ziquenium asseveravit, *ibid*.

DEDICATIO temporis antea profani, *xxxix*, 143. *Fide* Ecclesiae. Dedicatio caedebromum, *xxi*, 213. Dedicatio tempus Dei in nobis nondum fit, sed tantum Deo in nobis deditum, dedicabimur et mentum jam deditum, *ibid*. Dedicatio non eam surrexerim, *ibid*, 14. Dedicatio domus, qua modo in tribulationibus fabricatur, fiet in secundo Christi adventu, *vii*, 373, 374; *xvii*, 402. Jam in capite facta est tanquam dedicatio fundamenti, *vi*, 375.

DEFFERRE in intelligentibus quam in sensibilibus agrus toleramus, *xxviii*, 53. Defectus est inter intelligibilia numerantur, non tamen rebus sensibilibus proponendi, *ibid*. Defectus non semper culpae vel poenae deputandus, est etiam defectus laudabilis vel optabilis, *xi*, defectus laudabilis vel optabilis est, 475. Non omnis defectus culpabilis est, sed solus voluntarius, *xxvii*, 386; *xxix*, 312. Deus non est auctor mali, *xxvii*, 548. Non omnes defectiones, *ibid*, 548, 550, 551. Defectus profectusque creaturae, non sunt sine supplemento decoris universi, *v*, 181.

DEFFICERE a te potes, tu te ipsum recedere non potes, *x*, 423. Defficere est ad

nihilum tendere, *xxix*, 307, 315. Deficiunt res aut defecere possunt, quia ex nihilo facte sunt, *xi*, 328.

DEFTI, *xli*, 509; *xlii*, 394.

DEFENSIO peccatorum, magna iniquitas, *ix*, 72, 330; *xlii*, 132, 342, 364. *Vide* PEGNATUM.

DEFENSORIS et intercessoris discrimen, et utriusque officium, *xi*, 314.

DEFECTIO nihil completi debet quod sit alienum, *c*, 38. Defensiois parte, *ibid.* 250. Definitio quomodo examinanda, *ibid.* Definitiois utilitas, *ii*, 91.

DEFUNCTOUM piorum sedes occultat, *ii*, 27. An defunctorum spiritus ignem transitorie tribulationis patiantur, *iv*, 216.

DEFUNCTOUM quorundam spiritus pozas patiantur, *ibid.* 304. Defuncti fideles membra sui Ecclesie, *ibid.* 93, 94. Eorum memoria ad altare fieri solita, *xxv*, 225. Ad altare pro commemoratis defunctis, non pro Martyribus oratur, *xix*, 356; *xx*, 498, 505. Oratio pro defunctis, *xvii*, 309. Oblationes pro defunctis, *xxxviii*, 306. Sacrificium missae pro defunctis, *xli*, 277, 278. Sacrificium pro defunctis, postquam iuxta sepulcrum cadavere, *xxv*, 224. Quod pro se postulat Monica, *ibid.* 224. Pro patre suo Patricio et matre sua Monica vult orari ad altare Augustinus, *ibid.* 225. ac ipsemet orat, *ibid.* 223. Sacrificium altaris et elemosyna sunt pro baptizatis animis defunctis, *xvii*, 470. Operatio misericordie in defunctos, *xiv*, 339.

Defunctorum animae pietate suorum viventium revelantur, *xxvi*, 470. Defunctorum spiritus orationibus Ecclesie, sacrificio salutis, elemosynis adiuvantur, et quantum adjuvantur, *xix*, 469, 471. Ut ad ipsum sacrificium locum suum commemorentur, ac pro illis quoque id offerri commemoretur, hoc a Patribus traditum, universa observat Ecclesia, *ibid.* 470. His ritibus non comparatur mortuus nova meritis, *ibid.* 471. Pro quibusdam defunctis orationes excommunicantur, *iv*, 204. Sacrificium, orationes, elemosynae eis prosunt, qui cum viverent, ut haec sibi postea prodesse, meruerunt, *xxvi*, 69, 70. Frustra illis impenduntur haec pietatis officia, quae pietas dum hic essent caruerunt, *xix*, 471. Quibus prosunt, aut ad hoc prosunt, ut sit plena

remissio, aut ut tolerabilior fiat ipsa damnatio, *xxvi*, 470. Pro valde bonis gratiarum actiones sunt, pro non valde malis propitiationes, pro valde malis quiescentesque vivorum consolationes, *ibid.* Missa pro defuncto de cuius anima dubitatur, *ibid.* Pro defunctis impis et infidelibus non oratur, *iv*, 204. Defunctis quibusdam nullum misericordiae auxilium praeribi potest, *xv*, 340.

Defunctorum commemoratio, *xxxviii*, 99.

Defunctorum exequiae quid recogitandum admonent, *xx*, 471. Fumeris pompae, etc., vivorum sunt quacunque solatia, non adiutoria mortuorum, *ibid.* 470. Haec tamen, utpote in Scripturis inter opera bona deputata, quisque pro viribus praestet, *ibid.* 471. Propter eos qui vivunt, sunt laudes funebres, etc., *xli*, 889.

Defuncti corporis sui redemptionem expectant, *xli*, 473. Defuncti absentes potius dicendi sunt, quam mortui, *xii*, 492. *Vide* MORTUI.

DEPRORITAS corporum ostendit quam penalis sit conditio mortalium, *iv*, 376. Non remanebit post resurrectionem, *ibid.* 376, 380.

DEGRADATIO clericis, poena ab Ecclesiastica disciplina inflicta, *xxi*, 354; *xxvi*, 45, 152; *xxxiii*, 122. Degradatur et quando licet, *xxxiii*, 122.

DEITAS. *Vide* DEUS, CHRISTUS, SPIRITUS.

DELECTATIO finis est curae, *vii*, 175. Delectatio quasi pondus est anime, *i*, 469. Ubi est delectatio eius, ibi est thesaurus, *ibid.* Non amatur nisi quod delectatur, *ix*, 358. Delectatio mentis de iustitia et fide, *ibid.* Alibi dicitur etiam si nocent, prodesse creditur quod delectat, *xli*, 189. Quod appetendum cognitum fuerit, non appetitur nisi tantum delectet, quantum diligendum est, *xxxiii*, 477. Saepe quid agendum sit videmus nec agimus; quia non delectat ut agamus, et cupimus ut delectet, *xi*, 415. Nisi etiam delectet et ametur quod agendum proponitur, non suscipitur, non bene vivitur, *xxxiii*, 416. Tanto quicquid vehementius volumus, quanto certius quam bonum sit novimus, eoque delectamur ardentius, *ibid.* 358. Tanto magis de-

lectat equus bonum, quanto Deus plus diligitur, *ibid.* 360.

Delectat Deus, a quo habetur quidquid delectat, *xvii*, 345, 346. Quis sic delectat, ut ille qui fecit omnia que delectant? *vii*, 476. Delectant bona, quae non sunt per se bona; qualis erit delectatio incommutabilis boni? *vii*, 343, 344. Delectatio laudis Dei plus promissa quam non datur impiis, *xx*, 326. Delectatio piorum in Deo amissis terrenis rebus, *xvii*, 352. Occupatio beatorum, delectationem ipsius Domini contemplativa, nec ex praeteritis nostris, sed in ea que nobis promittuntur, intendere, *ix*, 37. Nulla creatura sic sibi placet, seque ipsa delectat, ut mens bona, *xxxv*, 265. Delectationi cordis de lumine veritatis, nulla voluptas comparanda, *xix*, 325.

Delectatio boni non litterae, sed spiritus domini est, *xxxiii*, 414, 437. Quando delectat hominum, magnum est Dei donum, *xi*, 447, 491. Delectatio boni gratiae deputanda, *xxxvi*, 423. Delectatio iustitiae, donum Dei, *xxx*, 442. Qui fit ut iustitia minus magis minusve delectet, nunc non delectet, *xxxiii*, 359.

Delectatio iustitiae, nisi vincat aliarum rerum delectationes, vincitur in pugna contra peccatum, *xxvi*, 152. Delectatione iustitiae vincente non cedunt mala concupiscentiae, *ibid.* 473.

Delectatio legis Dei, et delectatio concupiscentiae, *xxx*, 293. Delectationes sensuum licitae et illicitae, *ibid.* 357. Delectatio perniciosa sequitur cupiditatem, fructuosam charitatem, *vii*, 210. Delectationes quondam sunt libidines illicitae, *xxxix*, 33, 34. Delectationem illiciti non frenare est peccatum, *ibid.* 32. Delectationi alicui illicitae consentire, non tantum in horrendis facinoribus, sed et in levioribus, peccatum est, *xxxiii*, 480; *xxxix*, 174. Delectationem carnis qui a nullis refrenat libetis, vincens est et illicitis, *xxxvii*, 189. Delectatio iustitiae superare debet quicquid alium voluptas, sive dolor impedit, *xxxiii*, 477.

Delectationes vincende, et dolores, *xxi*, 193, 231. Delectationem semel temperat aliquam trinitatem, etiam in eo qui tentationem superavit, *xii*, 430, 431. De-

lectatione cogitationum lascivarum quis vulneratur etsi non consentiendo victo abscedat, *xviii*, 199. Delectatio voluptatis in corpore non nocet his, quibus maior est delectatio voluptatis verbi sapientiae, procepti Dei, *vii*, 41. Delectationibus terrenis amaritudines curi Deus miscet, *ibid.* 223; *x*, 404; *xii*, 318. Homines sancti habent in potestate illam delectationem colubere, *v*, 522. Delectationes rerum periturarum vincunt, quae credet in Christum, *xi*, 295, 296. Delectationes bonae, cordi; quibus, magis tribuntur, *vii*, 175, 177, 323.

DELICIA peccatorum fluxus, *xix*, 243. In deliciis nihil requirendum praeter integram corporis valetudinem, *xxxix*, 470. Deliciae a Christiano non concupiscentiae, Christi passiones imitando sunt, *xxxiii*, 41. Deliciae continentendae, *xxxix*, 469, 470. Delicium matres divitiae, *ibid.* 470. Vita in deliciis temporalibus, in comparatione vitae aeternae, non vita, sed mors dicenda, *ibid.* 4.

Deliciae sunt iustitiae, ut et iniquitatis, *xix*, 442. Deliciae spirituales, *xxv*, 361, 362. Deliciae novae Christus, *xvi*, 317. Deliciae sanctae in Scripturis divinis, *vii*, 151. Deliciae per Spiritum sanctum Scripturis sanctis insperae, *xii*, 334. Deliciae spirituales, in enigmate proponuntur in Scriptura sacra, *xxxvii*, 404. Deliciae spiritus nostrae cantica divina, ubi et fletus sine gaudio non est, *xii*, 471. Deliciae homini converso non subtrahuntur, sed mutantur, *ix*, 488. Deliciae mansuetorum, *psa*, *viii*, 68.

DELICTA unde dicuntur, *ix*, 494. Delicta non intelliguntur, sicut nec videtur tenere, *vii*, 274. Delictorum duo genera, propria et aliena, *ibid.* 274, 275. Delicta nostra, sua delicta Christus fecit ut suam iustitiam nostram iustitiam faceret, *ibid.* 292. Delinquentis peccati reliquium, ut sibi ipse sit poena, *xxxvii*, 178.

DELPHINUS episcopus, *xi*, 7.

DELPHEUS Burdipalensis, *xxxviii*, 319.

DELTA, una ex litteris mysticis in quibus reperitur nomen A. d. a. m., *xxxii*, 178.

DEM. AERETUS, cum gustasset de sacrificio, quod Arcades immolato puero, deo suo Lycaeo facere solebant, in lupum

fuit mutatus et anno decimo in propriam restitutus figuram, pugilata sese exercuit et Olympiceo victi certamine, III, 453.

DEMETRIAS virgo, XXXIV, 139. Fila Juliane, XXVI, 337, 353. Demetrius hortatibus Alypio et Augustino amentibus suis supplicium meritis, XXI, 4. Demetrius volens et petens, virgo Deo oblata, XXVI, 331. Pelagii ad ipsam epistola, XII, 43. Libri ad Demetriadem scripti virus notat Alypius et Augustinus, *ibid.* 6. Demetriadis sanctionum virginibus ubique praedicatur, XI, 493. Eius laus, *ibid.*

DEMETRIAS a Lepi-minus, XXXI, 422. DEMETRIUS presbyter a Primiano communiore interdictus, VIII, 96. DEMOSTHENES clarissimus oratorum, XXXI, 337. In pronuntiatione omnia eloquentiae praeccepta conclusit, XXXIX, 337. Fortunas Graecorum non in eo positas esse illo- ne an illo verbo usus fuerit, Aeschini insolentiam lectionibus objicenti respondit Demosthenes, *ibid.*

DEMOCRITUS, 186. Democriti de Deo sententia, XXXIX, 381. et de causa cogitationum nostrarum, *ibid.* 380. Democritus ab Epicuro distare hoc in questionibus naturalibus dicitur, quod consensus atomorum vim quamdam animalem et spiritalium inesse senserit, XXXIX, 382.

DENARIUS centum forte mille asses sum, XVII, 404. Denarius merces, XXI, 71. Denarius pro opera vineae reddendus aequaliter omnibus, non tolli diversitatem praerogatorum, XXI, 304.

DENARIUS numerus universitatem significat, IV, 132; XXXVII, 44. Denarius Legem significat, quia in decem praeccepta data est Lex, XV, 11; XVII, 407; XX, 413, 416, 418. Significat perfectionem, III, 264. beatitudinis desiderium, XVI, 312. et disciplinam qua insinuat conditorem Deum, et conditam creaturam, XXXVIII, 45. Denarii numeri significatio, XVII, 133, 126, et mystica explicatio, IV, 476. Perfectio beatitudinis nostrae in denario, quia redit ad primum, XXXVIII, 516.

DENTES ad loquendum ut ad manducandum nos adiuvant, XX, 253. Dentes si obstupescant, quod remedium, XVII, 396, 397. Dentes quod ad ossibus distant,

XXXIV, 371. Dens ingentis molis in Ulicensi littore, XXI, 235. Dentes peccatorum et dentes Ecclesiae, qui sumi, VII, 138; X, 66, 424. Acerrimus dolor dentium subito liberatur Augustinus, XXI, 206.

DEPONDERARE Martyres hanc vitam amabant et deponderabant, XXI, 255. DEPRAVATIONIS publicae descriptio, II, 88.

DEPRECATIONES in devitandis malis, proclinationes in bonis optandis adhibite, XI, 476.

DERELICTIO. Fide DESERERE. DERELINQUENS non derelinquit Deum, quando in bonis temporalibus non exarduit, XI, 51, 72.

DESCENDERE proprie et cadere dixerunt, XI, 517; XII, 46. Descendem ab Jerusalem in Jericho, homo descendens ab immortalitate ad mortalitatem, X, 272. Descendere ad aliud officio aliud est, aliud per cupiditatem in id cadere, XVIII, 125, 126.

DESERUIT homo imperatorem, et defecit ad deserentem, IX, 396. Non deserit opus sum Deum, si ab opere suo non deseratur, XII, 480. Dereliquit Adam Deum, quia ipse deseruit Deum, IX, 58. Ita Iudicis tradidit quosdam concupiscentis non cogendo, sed deserendo, XVII, 108. Deserente Deo, continuo fit caecitas, XXXIII, 496. et homo fit in malum, XXXIX, 432. Possidet tentationem, XVII, 197. Deus conversos adjuvat, deserit aversos, XXXIII, 337. Non deserit nisi dignos, *ibid.* 502. Deserit aliquando Deus ne superbiamus, *ibid.* 334, 409, 410. Miserores sunt qui omnino malum desertionis suae non sentiunt, V, 520. Homo a Deo cum ipsum reprobi non deseratur, XVII, 490. Tu adjuvas qui condidisti, tu non deseris qui creasti, XII, 351. Parscebat te Deus contentum esse, et deseret te timens te? *ibid.* 533.

DESERUIT propter ariditatem et sterilitatem, ipsum saeculum, XII, 262. Deserit unde servus Dei impleta, VIII, 520. Deserit quia ibet pusillanimitas tempore minus mihi videtur molestus, quam ea quae vel patiuntur vel timeantur in turbis, XXXIX, 296. Deserunt piis est ipsa conscientia, VIII, 521.

DESIDERIUM est rerum absentium concupiscentia, XI, 414. Desiderium sitis animae, IX, 155. Sinus cordis est, XVI, 248. Desiderio tardum videtur etiam illi quod tempore acceleratur, XII, 402. Desiderata diu, dulcius obtinentur, XVII, 230. Desiderio rei concupiscentia extenditur animus, non laetitia consecuta, VIII, 185. Desideria illicita animam corrumpunt, XIII, 16. Desiderii pravum non quando non capitivum, XVII, 47. Non quando in desiderio pravo, sed in consensione peccamus, *ibid.* 7. Desideria illicita quae ex ingenia concupiscentia nascuntur, nihil obsunt si his non obeditur sine operatione, sive leontione, sive tacita aberratione, XI, 390. Desideria mala ut non sint, velle debemus, XXXIV, 218. Aliud est habere mala desideria cordis, aliud tradi eis, XXX, 324. Tradi desideris malis quod, *ibid.* Desiderio suo ut peccare dimittuntur tantum reprobi, non vero praedestinati, XXXIV, 32. Non vero per potentiam, sed et per potentiam tum per patientiam, sed et per potentiam tum per desideria malis, XXXV, 326. Desiderii prohibiti fructus dulcior, XVII, 14, 15. Desiderium diversitate verberata anima, portat plagas sanctorum, divisa per amores multos, XII, 290. Totum mandatum dimittit, qui et illud quod habet, et quod optat habere dimittit, XI, 327.

Desiderium sanctum est tota boni Christiani vita, XVI, 498. Desideria sancta sunt a solo spiritu, non a carne, V, 490. Desiderium nostrum, nunc non nisi in caelum, XII, 463. Desiderium regi Dei tribulationibus hinc atque hinc contentibus producit, VII, 491. Qui non gerit peregrinum, non gaudet civis, quia desiderium non est in illo, XII, 62; XVII, 48. Desiderium nostrum, donec ad Dei visionem perveniam, semper extendendum, X, 293. Desiderium Christi in omnibus iustis ab origine ad finem mundi, XI, 476. Desideria aeternae vitae arma sunt contra tentationes, XII, 285. Desiderium iustorum, delectationem ipsius Domini contemplari, VII, 343. Desiderium tuum, oratio tua est, et si continuum desiderium, continua oratio, XII, 123, 126. Desiderium forma in Dominica Oratione, XVII, 178. Quodnam desiderium Deus est cito exauditurum pollicetur, XI, 27, 31, 477.

Desiderium iustorum differitur crescat, crescit ut capiat, X, 142. Desiderium Deus extendit differendo. Desiderando extendit animum, extendendo facit capacem, XVI, 498. Nihil impedit quominus habeatur iustificationes Dei, nisi quia non desideratur, XI, 415.

DESOLATI habent consolationem Patris orphandrum, IX, 264.

DESPERARE. Necessae est homo plus gaudet, cum venerit quod desperaverit, XIII, 26. Desperatio in peccatis perditur, sic patet, si quid non fecerit quod instigat libido, XXXIII, 340. De Deo nihil desperandum, XVII, 164. ne de peccatorum venia, VII, 85. Ita Deus plenus est adipe misericordiae, ut ad eum conversus non solum quibuslibet peccatoribus, sed etiam impiis, non sit desperandum, VIII, 453. Desperando plus perdit animam, quam delinquendo, XVII, 337, 338. Peccatum cum desperatione, certa mors, VIII, 441; XII, 165. Qui sunt desperando perempti, XXXII, 45, 46.

Desperatio venia anima suffocatur, XIII, 392. Et spes et desperatio timenda sunt in peccatis, XII, 459. Desperatio et spes impotentiae ac perditionis causa, XVII, 340; XVII, 336. Desperationem inter et presumptionem incedendum, XII, 206. Ne quisquam superbe de se pressumat, ne quisquam humilis de Domino desperet, IX, 487. Ne desperatione homines peius viverent, promisit Deus indulgentiae portum; rursus ne spe venia peius viverent, fecit diem mortis innumerum, XI, 34; XII, 458, 459. De nemine quandoque desperandum, VIII, 311, 313; XVII, 304, 305; XXI, 314; XXXII, 170. Desperationem saluti suggerens inimicus, quoniam invictissimo secuto repellitur, VII, 151.

DEVLISIS responsionem facere rimosus fabulus, XVII, 287.

DESTRUCTIVUS sedebat edificiter, alii, sic ut non edificentur, X, 249; XI, 309.

DETRACTIO est mordacior, quam vector reprehensio, XXI, 323. Quomodo irascens, quando de te male loquitur, sic irascere tibi, quando de altero male loquitur, XVII, 601. Ut amico laudanti, loqueris, XVII, 601. Ut amico laudanti, loqueris, XVII, 601. Ut amico laudanti, loqueris, XVII, 601. Ut amico laudanti, loqueris, XVII, 601.

dum, xxxii, 135. Cum detrahitur nobis, orandum piamus pro nobis ut ulciscendi cupiditatem vincamus, deinde pro ipsis detractoribus nostris, xi, 262. Fortitudo necessaria, cum presenti detrahitur, non ad repellendum, sed ad ferendum convicium, x, 359. Detractionibus falsis crescit merces servis Dei et pena detrahentibus, xxi, 366. Hanc mercedis speciem non amat Augustinus, *ibid.* 367. Detractio que fit ab his qui videntur alicuius momenti esse, scandalum est infirmis, viii, 430.

DEVALZO. Regante Atheniensibus Crano successore Ceroptis, adhuc eodem Ceroptre permanente, diluvium fuit, quod appellatum est Devalzoniis, eo quod ipse regnabat in eorum terrarum partibus, ubi maxime factum est. Hoc autem diluvium nequaquam ad Egyptum atque ad ejus vicinia pervenit, *ibid.* 443.

DEVERA NUMEN Paganorum, xi, 295.

DEVOTATIO fit cum maleficio, vi, 463.

DEVOTIO fit hominum orationes, xxi, 332. Nunc non omnia facere Patrem per Filium, aliquid a sensu devotum, xviii, 441.

DEUS existere probatur in libro de Libero Arbitrio a capite V ad XV. Deum esse fide et ratione cognoscitur, xxvii, 398. Deum esse debere radicando mare, *ibid.* 297. Dei notitia vanitas ligando querit, pietas credendo, xx, 351. Error disputantium de Deo ex triplici causa, xxx, 181. Quis peior, *ibid.* 182, 183. Deum esse agnoscitur ex operibus creature, ix, 484; xxxiii, 428. Deus philosophis notus ex creaturis, xix, 204; xx, 234. Quomodo ad Dei cognitionem devenere Platonicus, *ibid.* 371. Ut anima ex motibus et administratione corporis, ita Deus ex administratione mundi, et animarum regimine intelligitur, xx, 43. Hæc est via vera divinalis, ut creaturas rationales per ratione mensurati, non omnino ac penitus possit abscondi, xvi, 324. Dei nomen gentiliis, antequam crederent in Christum, non potuit esse omnino ignotum, *ibid.* Infidelis potest ad fuitas tenebras pervenire, ut Deum esse negat, v, 243. Quomodo agendum cum atheis, xxvii, 397. Rarum hominum genus est, qui dicant in corde suo: Non

est Deus, viii, 483, 484. Non esse Deum, nemo audet dicere, etiam si ausus fuerit cogitare, viii, 238. Deum ipsum negare aperta insania est, *ibid.* 234. Deum negantium insania paucorum est, xviii, 281. Deus verus etiam oraculorum responsis agnitus, iv, 33. Deum verum, Jovis nomine Varro designavit, *ibid.* 33, 34.

Deus quid, xv, 484. Gentium Dei nolo, et in ea spes immortalitatis nostre, xxii, 145 et *sepp.* Deus unus, non tres Dii, xxiii, 69. Unum colimus Deum, sed tres consideramus in Deitate concordēs: ingentium Patrem, unigenitum Filium, sanctum Spiritum procedentem ex Patre, xxvi, 141, 142, et notam *ejusdem paginas.* Deus semper idem est, et immutabilis in Deitate persistens; nec minor in ordine crescit, nec major semper in ætatem, *ibid.* Optime de Deo sentire, verissimum est pietatis cordium, xxvii, 278. De Deo falli periculosum, mentiri exitiosum, xvii, 367. Cum mendacio Deus non possidet, xxv, 282. Variæ de Deo opiniones, *ibid.* 118; iv, 318, 397, 406. Optimo gentium de Deo nostro, xlii, 370, 371. Deum esse animam motu ac ratione mundum gubernantem Varroni placuit, *ibid.* 210. Deum se non esse clamant omnis natura, xxvii, 63. Quid de Deo natura universa non doceat, xxxi, 44. Quid doceat Ecclesia, xxvii, 592.

Deus quid sit, sive quid non sit, xvii, 344, 345; xxii, 37; xxv, 232. Facilius dicimus quid non sit Deus, quam quid sit, x, 187. In rebus divinis più ignorantia melior, quam presumpsit scientia, xxi, 47. Non parva notitia pars est scire quid non sit Deus, antequam sciri possit quid sit, xv, 263; xxx, 393; xxxix, 404.

Deum omnes intelligit id quo nihil melius est, iv, 423; xv, 282. Deus est id quo nullus superior, xxvii, 316. Dei excellentia, xvi, 391.

Dei proprie est esse, *ibid.* 380. Deus summe ac primitus est, iv, 445. Solus proprie est, xv, 424. Deus habet in se ut sit longo aliter quam creatura, v, 223. Ita est Deus, ut in ejus comparatione, ea que facta sunt, non sint, xii, 416. Deus summe est, quia nulla muta-

bilitate proficit seu deficit, xxxix, 372. In Deo omne quod dicitur, id ipsum est, xxxi, 240.

Dei simplicitas, *ibid.* 371. Deus natura simplicissima, xxxi, 49, 69. Deus pars ullius rei esse non potest, xxx, 85. Deus simplex et multiplex, *ibid.* 360, 364, 372. Deus etiam trinus, bonum simplex et incommutabile, *ibid.* 48. Quomodo, aliud prædicit et cetera virtutes, xxi, 230. Deo hoc est esse, quod posse, xv, 212. Hoc est esse, quod est magnum esse, bonum esse, xxx, 391. Fortem esse justum esse, etc., xxx, 358, 364, 364, 368, 369, 383, 384. Sapientem esse, *ibid.* 391; xxxi, 69.

Dei natura, qualis, xvi, 263. Deus ex factura intelligitur qualis sit, xxvii, 93. Deus est quedam substantia, ix, 314. summa substantia, xxxiii, 405. Est excellentissima quedam immutabilis, que natura, iv, 422. Incommutabilis, v, 372, 382. invisibilis et ubique tota, vi, 200. Quicquid in Deo intelligi potest, substantia est, xxvii, 37. In Deo abusive dicitur substantia, essentia proprie, xxx, 382, 383. Deus sive dicatur substantia, sive essentia, ad se dicitur, non relative ad aliquid, *ibid.* 383. Quicquid secundum qualitates de Deo dici videtur, secundum substantiam vel essentiam est intelligendum, xxxi, 48. In Deo nihil secundum accidens dicitur, sed secundum substantiam aut secundum relationem, xxx, 326. De Deo quicquid dicitur, falsum Arianorum dogma, *ibid.* 334, 337. Græca Dei naturam in quo conveniant Catholicis et Manicheis, in quo dissentiant, xxxvii, 363.

Deus essentia sua id ipsum est anime esse, et summo vivere, xxv, 10. Ipsi esse et vivere, non aliud atque aliud, *ibid.* Deum esse quandam vitam æternam sapientem, sapienter facientem, intellexerunt philosophi, xix, 203. ex consideratione mundi, *ibid.* 204. Dei vita, ipse Deus, xv, 195. Vita Dei est immutabilis, *ibid.* Deus animam habere tropice dicitur, sicut et corporis membra, *ibid.* 385. Deus summum vite principium, xxvii, 48. In Deo et causa subsistendi, et ratio intelligendi, et ordo

vivendi, *ibid.* 267. Deus non ejusdem cum anima nature, *ibid.* 370, 371. Ex Dei anima vitas atque animæ cunctorum viventium sorte sunt, quidam dixerunt, *ibid.* 184, 185. Dei anima, volutus ejus, vi, 423. Deus nec sexum habet, nec ætatem, nec defatila corporis membra, *ibid.* 209.

Deus cum dicitur, quid cogitandum, xvii, 471, 472. Qualis sit Deus non potest cogitatione comprehendi, vi, 500. Deus incomprehensibilis, xii, 282, 451, 452; xviii, 147; xix, 17; xxv, 4. Deo seminata, ut alimoneretur, non oportere nos de temeraria comprehensione jactare, xxi, 351. Deum comprehendi non posse, ait Plato, *ibid.* 438. Deum verius cogitatur, quam dicitur; et verius est, quam cogitatur, xxx, 378. Deum aliquantum bene attingere levitudo est, comprehendere impossibile, *ibid.* 17. Deus incomprehensibilis semper querendus, xxxi, 39. De Deo nihil potest intelligi sine pietate et quadam pace mentis, xxvii, 45. Deus ut ex quantumcunque parte possit intelligi, nonnulli magnis gemuntibus et suspiriis fit, xxvii, 183. Deum faciles eloqui audiri, quam videre; et tanto minus eloquatur, quanto sincerius videre poterit, *ibid.* 202. Deus prius fide non errante cognoscendus, ut possit amari, xxx, 386. Ad Deum solo intellectu amplectendum est, xxviii, 43. Phantasma que sibi corde Deo fingit, xx, 353. Deum carnaliter cogitans, qua ratione edocendus, xvii, 367. Respondia omnino carnalis cogitatio, ut capiat quomodo Deus veritas est, xxx, 392. Deus quomodo cogitandum, xvii, 343. Quisquis talem cogitat Deum qualis non est Deus, alienum Deum utique et falsum in cogitatione portat, *ibid.* ut capiat quomodo Deus veritas est, quidam volunt, v, 311. Deum facilius percipimus mente, quam creaturas, v, 321, 322. Deus interior, exterior, amplexior; novior omnibus, v, 442.

Deus ineffabilis, iv, 422; v, 324; x, 497; xxv, 6. Quomodo, *ibid.* Dei majestas a spiritualibus cogitari potest, a nullo antem elari, xii, 350. Deus ineffabilis, ac silentio plus de eo sentire

licet, quam dicere, *xxx*, 20. Deo honorificum patris similitudinem, quam illa vox humana competit, *xxxix*, 125. Ve tabentibus de Deo, quoniam loquaces multi sunt, *xxv*, 6. Omnia possunt dici de Deo, et nihil digne dicitur de Deo, *v*, 145; *xxi*, 230; *xxxviii*, 118, 125; *xxxix*, 370, 371; *xxxviii*, 202. Ad loquendum de Deo nulla digna comparatio potest inveniri, *xxx*, 24. Non temere tale aliquid de Deo dicere debemus, quod in Scriptura eius non legitur, *v*, 266. Potestas, prudentia et similia de Deo dicantur, non proprie, sed quia nihil dici melius potest, *xxi*, 231. Divinus rebus vocabula humana tribuntur, sed illi rebus imperfectionibus intelligenda, *xxxviii*, 205.

Dei nomen duplex Moysi declaratum, *xviii*, 212, 222. Dei nomen *εσπεροπατρει* ineffabile, *v*, 283. Dei nomen est ipsum esse, *xli*, 220. Dei nomen iudicium est aequalibus cum super omnes jummediates, *xvii*, 481. Deus quare appellatur ignis edax, *xxxviii*, 145. Iumen, *xli*, 333. Deus est Lux lucifica, *xxxix*, 9. Veritatis lumen illuminans omnem hominem Deus est, *xxxviii*, 299.

Deus spiritus est secundum Platonicos, secundum Stoicos est corpus, *xlii*, 372. Deum corporeum esse, sicut et animam, continent Tertullianus, *xxxix*, 325. et esse corpus, *v*, 510; *xxxix*, 248; *xli*, 26. Deo quidam corpus assignant, ne non sit substantia, *xi*, 147, 148. Aliquod esse corpus igneum, alii eandem lucis fuerunt, *ix*, 397. Sed incorporeus est, *xxxv*, 418. Deum existantem corporeum omnino nefas est, *xi*, 153, 155. Deus non est vulgus predicat, *xxxviii*, 42, 43. Deum non esse corpus probatur, *xi*, 370. Deo membra ascribi quam absurdum, *xxxix*, 405. Deus nulla corporis forma definitur, *xxvi*, 20, 201. Deus non est admodum corpus in spatio cogitandus, *xviii*, 146, 147. De Deo corporaliter dicta, qui ac-

ceptienda, *xxxvii*, 399, 436, 502, 503. Deo quae tribuntur membra, spiritaliter intelligenda, *xi*, 163. De membra potentia operationum eius, *vii*, 219. Effectus operationum atque virtutum, *vi*, 423. Deus totus oculus, totus manus, totus pes, *xi*, 164. Dei facies, potentiae qua dignis imotescit, *vii*, 231. Dei auris, non membrum corporeum est, sed potentia qua exaudit, *ibid.*, 219. Dei facies et nomen et pedes quod, *xviii*, 183. Dei brachium et manus Christus, *viii*, 207; *ix*, 400; *x*, 293, 472; *xi*, 379. Filius et Spiritus sanctus, *iii*, 102; *x*, 466. Dei manus potentia Dei, *iii*, 102; *v*, 352; *viii*, 267; *xi*, 463; *xii*, 16; virtus eius; *xxxix*, 477. Dei dexteram, aeterna felicitas, *xi*, 299; *xii*, 299. Dei digitus, Spiritus sanctus, *vii*, 188; *xxxviii*, 516. Dei zelus, ira, misericordia, patientia, poenitentia, manus, pedes, etc., quo sensu dicantur, *xxvii*, 3, 4; *xxxviii*, 37, 119, 147, 204, 206. Ira Dei et zelus sine perturbatione, *vi*, 135, 211, 307, 308. Deus perturbationibus non subiecit, *xvii*, 5. In Deo situs, vestimentum, anni, locus, translate dicuntur, *xxxv*, 341.

Dei pulchritudo, *x*, 172. plenitudo, *ix*, 336; *xxxv*, 363. In Deo nihil desit et nihil redundat, *xxxv*, 461. Plenitudo divinitatis in Christo corporaliter, quomodo, *xii*, 334. Quomodo discernitur habitet divinitas in Christo et in membris eius, *ibid.*

Dei dictio quomodo accipienda, *v*, 123. Dei locutio in substantia sua Verbum Dei incommutabile, quod est Christus, *xii*, 309. Verbum Dei, *v*, 252. Dei Verbum non coeternum loquitur, *ibid.*, 164. Quomodo cum Angelis loquitur Deus, *xi*, 297; *v*, 352. Dei loquelam modis ineffabilibus audimus Angeli, et ad homines deferunt, *xi*, 478. Quomodo Deus, et quam multis modis hominibus loquitur, *iii*, 5, 296; *viii*, 403. Deus loquitur aut per suam substantiam, aut per alii subditum creaturam, *v*, 442. Deus loquitur vel in ipsa cogitatione, vel per creaturam vel angelum, *xvi*, 321, 322. Illis intus loquitur, qui et locum praesent, *xvi*, 492. Deus per multa organa ipse sonat ubique, tangendo, modificando, inspirando, *viii*, 404. Quomodo Deus

cum primis hominibus loquebatur, *iii*, 297. Deus primis parentibus locutus est, post peccatum per subditam creaturam, *v*, 443, 351. Cum illis, aliis modis intrinsece loquebatur, *ibid.* Moysi loquebatur per assumptam creaturam, non per suam substantiam, *xii*, 309. Deus aliquando servis suis, in ipsis servis suis loquitur, *v*, 168. Quomodo naturaliter fieri potuerit, difficile est invenire, *ibid.* More humano in Scripturis ad homines loquitur, *vi*, 135. Nondum habet proloquitur, *xvii*, 190, *v*, 327.

Deus invisibilis, *xxi*, 436. Non tantum Pater, sed tota Trinitas unus Deus invisibilis natura, *xi*, 124. Quomodo invisibilis, cum Angeli videant faciem invisibilis, cum Angelis videant faciem invisibilis, *xxx*, 91. Deus non invisibilis Angelis et his qui similes illis erunt, *ibid.*, 100. Deus videtur non potest oculis corporis, *xxxix*, 95. Deus oculis corporis invisibilis, modis visibilibus, *xxx*, 22; *xxxvii*, 176; *xxxix*, 169. Deus invisibilis, nullorum corporis oculis, cordibus autem paucorum mundiis animo est, *xi*, 343. Deus non videtur nisi animo est, *xii*, 259. Deum nec cum vide potest, *viii*, 259. Deum nec cum vide potest, nec tamen ita ut animus visibilis dicitur, nec corpus esse credatur, *xi*, 147. Deus lux est, sed lux cordis, *ibid.*, 47.

Deum nemo vidit unquam, quia eam cum Deo habitat, plenitudinem divinitatis, nemo mente aut oculis comprehendit ex Ambrosio, *xi*, 121, 122. Quomodo Deus visibilis se monstrat Patribus, *xi*, 475. Per evolutam primis parentibus Deus in forma humana appere solebat, *v*, 353. Dei apparitio Moysi, *xvii*, 210, 372. Deum quomodo videbat Moyses, *xxvii*, 95. Deum videre cupiebant Moyses in ea substantia, qui Deus est, *v*, 609. Deum videre pii desiderantes, *v*, 609. Deum videre qui ipse est quod est, cum substantiam qua ipse est quod est, cum eam speciem qua ut vult apparet, contineri cupimus, *xi*, 124. Dei apparitio Moysi per Angelum facta est, *xvii*, 211. Quare in rubo qui a flammis imbecutus, *ibid.*, 212. Deus ante apparet sol in igne, *xxxvii*, 86. Deus potest hic simul apparere et latere; ap-

parere specie, latere natura, *xvii*, 372. Deus dum specie corporaliter apparet, substantia eius non apparet, *v*, 448; *vi*, 273. Refelli non potest, vel Patrem, vel Filium, vel Spiritum sanctum, si tamen est Spiritus sancti visio, videtur an specie quam voluntas elegerit, non natura formataverit; quoniam Spiritum quomodo visum accipimus in columna, *xi*, 121, 122, 123, 124. Ex Ambrosio, *ibid.*, 146. Deus apparet per suam substantiam, sicuti est, non nisi mandis cordibus dignatur, *xvii*, 210. Dei quidem non manifestatio interior, quam impij non noverunt, *xxx*, 181. Dei forma a solis pietate in Christo forma servi ab omnibus videbatur, *xxx*, 96.

Deus an videndus sit oculis corporis, *ix*, 306, 307, 309. An videbitur per corpus spiritale, *xxx*, 452. An saltem per corpus glorificatum videtur potest, *xi*, 148. Deum esse visoribus, nec modo Saucioris, sed et impij, quidam discernunt, *xxxix*, 168. Deum visuros per corpus eos qui ad vitam aeternam resurgent, putant alii, *xi*, 148. Deus clam in resurrectione non videbitur visione oculis, *ibid.*, 126. Deum invisibilem invitem, *ibid.*, 126. Deum invisibilem invitem, Hieronymus, Athanasius, Gregorius Hieronymus, etc., *ibid.*, 437. Deum qui potest invisibiliter videre, ipse Deo potest incorporealiter ab ipse corere, *ix*, 347, 438. Dei visio corere, si aliquando dabitur, non impetoret, si aliquando spiritaliter, *ibid.*, 166. Angeli quomodo videtur faciem Patris, quomodo et nos videbimus Deum sicuti est, *ibid.*, 125. Deum nunc fortasse videbitur a quibusdam Angelis eo modo, quomodo a quibusdam hominibus, *ibid.*, 127. Deus etiam videtur sicuti est, *ibid.*, 147. Deus oculis corporis videtur non potest, *xxxix*, 168, 169; *xi*, 145, 146. nequidem a Christo, *xi*, 301.

Deum videre summa felicitas, *i*, 243; *xxx*, 85. Deus a filiis videbitur sicuti est, *xvii*, 374. Dei visio, merces fidei, *xxxviii*, 92. Cur differatur, *ibid.* Deus quod modis videtur possit a Beatis, *xv*; 310. Oculis cordis videbitur, *ibid.*, 307. Quid requiritur ut videatur Deus visione

perfecta, xxviii, 177. Ad eum videndum mens mutanda est, xxxviii, 7. purgandus animus, iv, 425. cordis videndum mandandus, xxviii, 446; xxix, 27. Deus lux mentium purgaturus, non oculorum corporis, xxxix, 467. Deum in ipsa quoque resurrectione videndo est, nisi iis qui corde sitit mundo est Ambrosio, xl, 122, 130. Ad videndum Deum per ejus auxilium cor mundum preparandum est, *ibid.*, 133. Deum in futuro seculo impii non videbunt, sed soli mundo corde, *ibid.*, 127, 130. Videbunt mundi corde, *ibid.*, 147, 150, 152. Deum in tantum videbimus, in quantum similes ei erimus, xxxix, 467. Deum nunc in tantum non videmus, in quantum dissimiles sumus, *ibid.* Deus quomodo jam videatur, xxvii, 93. Deum nunc videri a nobis per speculum, quomodo dicit Apostolus, xxxi, 54, 55. Deus videtur ab his qui seculo moriuntur, iv, 461. Deus videri solum in illa vita potest, ubi, ut vivatur, huic vite moriendum est, vi, 304. Deus diligens se ostendit se esse que sufficit, adeo ut ab eo non declinet, xxv, 238. Deus ubique secretus est, et ubique publicus; quem nulli licet, ut est, cognoscere; et quem nemo permittit ignorare, ix, 498.

Dei faciem videre, et non posse videre, quomodo moriter intelligendum, xxx, 254. Faciem Dei visio, ejus est manifestatio, xxvii, 92. Dei posteriora unde videtur possunt, xxx, 256. Dei posteriora ab Israelitis visa, *ibid.*, 258. Dei posteriora Christus Dei, xxvii, 96. Caro Christi, xxx, 252, 255. Dei invisibilia per ea que in corpore facta sunt, intellecta contemplandum, xxviii, 544. Divina videntur intelligenda, non oculis carnis intuenda, xxx, 56. De visione Dei, xvii, 364; xviii, 137. In questione de visione Dei excitata rixae et contentiones, xvii, 374, 375. Deum scire quid sit, xxx, 396, 397. Dei cognitione fit homo beatus, xix, 18. In quantum Deum novimus, similes sumus, sed non ad aequalitatem similes, xxx, 426.

Dei attributa sunt inesplicabilia, xxv, 6. Dei attributa summam describuntur, *ibid.*

Dei pulchritudo antiqua est et nova, xxv, 259. Ejus imitatio pulchra, comparatione facta sunt cetera, i, 215, 216. Ab ea omnis pulchritudo, xxv, 270, et omnis species, iv, 334. Dei pulchritudo inintellegibili et incommutabili veritate, xxxix, 378. In justitia, *ibid.*, 410.

Dei aeternitas, xii, 83. Deus manet apud se et in se ipso plena et perfecta aeternitas, xx, 139. Deus non ab aliquo factus, xxxix, 439. Deus est, veres, et eo ipso quod est, vere, sine initio et termino est, xii, 232. Deus nec esse caput, nec cum vacationis sue tedit, nec cessando torpuit, nec operando laboravit, xxxix, 332. Deus solus aeternus est, xvii, 451. Omne tempus excoedit, xxxiv, 175. Nescit tempora, xxv, 237. Deus praecedit omnia praeterita, *ibid.*, 209, 300. In Dei natura non aliquid quasi nondum sit; aut finit, quasi jam non sit: sed est tantum id quod est, et ipsa est aeternitas, vii, 206. Ipsa Dei substantia est, que nihil habet mutabile, ubi nihil est preteritum, quasi jam non sit; et nihil futurum, quasi nondum sit; et non est ibi, nisi est, x, 389. In Deo solum praesens invenitur, xv, 425. Dei aeternitas est dies unus, xxv, 300. Superat omnia futura, *ibid.* Eterna ibi est veritas, et aeterna charitas; et vera ibi est charitas, vera aeternitas; et chara ibi est aeternitas et chara veritas, xxx, 294.

Deus immutabilis, vi, 353; iii, 84; x, 288; xxv, 9; xxvii, 317, 509; xxxix, 196, 251, 260, 261; xxx, 293, 333. In Dei natura mutabilitatem ponebant Manichaei, xxxix, 319. Deus solus est immutabilis, xxx, 332; xxx, 334. Deus immutabilis bonum, v, 427. In substantia summi non nulla mutabilitas temporis potest inveniri, xxix, 318. Deus est supra id omne quod est mutabile, xxvii, 317. Non est alias aliud, nec alias aliter; sed id ipsum et id ipsum, xxv, 328. Apud cum rerum omnium instabilitum stant caesae immutabiles, et mutabilitum incommutabiles manent origines, et irrationalitatum, temporaliumque sempermore vivunt rationes, xxv, 40. Deus scit et vult immutabiliter, *ibid.*, 383. Incommutabiliter manens format et innovat omnia, xxvii, 348. In Deo

nullus novus motus, xxv, 296. Semper idem et inmutans agit omnia, v, 438, 439, 441. Quomodo Deus non temporalibus motibus operatur, v, 182. Quomodo Deo non temporaliter jubente fiant motus temporales in rebus temporalibus, difficillimum est capere, *ibid.*, 168. Consilium Dei non mutabile est; *ibid.*, 261, 262. Deus incommutabili voluntate, veritate, aeternitate persistit, xxvii, 512. Deus mutabilis non est, quia aliud in Veteri Testamento, aliud in Novo sibi jussit offerri, xxxix, 529, 456. Dei natura ubique integra, ubique praesens, non in parte minor, et in parte usor; sine ulla mole, magna; per locorum spatia non distenditur, xxvii, 198. Si anima per locos non extenditur, multo minus Deus, *ibid.*, 201. Qui ubique totus, et nusquam locorum est, xxv, 118, 298. Ubiq; praesens est, non locorum spatia, sed majestatis potentia, xv, 219.

Deus non est in loco, xviii, 459, 454; xx, 455; 459; xxvii, 93; xxxviii, 3. Si in aliquo loco esset, non esset Deus, ix, 499. Deus nec per locum, nec per tempus movetur, v, 434, 448. Quomodo descendere dicitur, iii, 295; et esse in aliquo loco corporali, vi, 480. esse in coelis, cum ubique sit totus, xxxix, 404. Effectu miraculi praesentiam suam insinuat hominibus, viii, 267. Deus propter locum (quam nulli creatura, v, 324. Deus homini corde ipso interior est, ix, 499. In interiori nostro est querendus, xxx, 239. Deum non habitare in locis ab hominibus fabricatis in utroque Testamento predicatur, xxvii, 123. Dei habitaculum per manus hominum factum, ad aliquam significationem in utroque Testamento, *ibid.*, 124. Deus beat sum templum, non indiget illo ut sit beatus, xxxix, 332. Dei templum et Angeli, et homines, *ibid.* Dei sedes sanctorum, celi et animae justi, viii, 342. Dei sedes, si vis, tu es, xviii, 459. Deus in sanctis et justis, v, 338. Deus ubique est per divinitatis praesentiam, sed non per habitacionis gratiam, xi, 517, 518. Deus quibusdam non est praesens, v, 573. Non aequaliter habitat in hominibus per gratiam, xi, 518. Possidetur ab hominibus pro eorum capacitate, *ibid.* Habitat in cunctis licet adhuc car-

nae est existentia carnis, x, 4, 5. Dei praesentio omnibus nota argumentum est illa etiam improbis usurpata juratio, testis est Deus, xvii, 270. Deus ubique praesens quomodoamque neutrum simul esse censetur, xxviii, 7. Cum Deo est quiddam Deum intelligit, i, 174. Dei secretum in quod intrat servus Dei, quale, xv, 290, 293. Possunt miseri esse ubi Deus est, sed beati solum tunc ubi, xxv, 355. Deus nec mole distenditur, nec partione minuitur, ii, 22. Dei natura ubique integra, ubique praesens, non in parte minor, et in parte usor; sine ulla mole, magna; per locorum spatia non distenditur, xxvii, 198. Si anima per locos non extenditur, multo minus Deus, *ibid.*, 201. Qui ubique totus, et nusquam locorum est, xxv, 118, 298. Ubiq; praesens est, non locorum spatia, sed majestatis potentia, xv, 219.

Deus non est in loco, xviii, 459, 454; xx, 455; 459; xxvii, 93; xxxviii, 3. Si in aliquo loco esset, non esset Deus, ix, 499. Deus nec per locum, nec per tempus movetur, v, 434, 448. Quomodo descendere dicitur, iii, 295; et esse in aliquo loco corporali, vi, 480. esse in coelis, cum ubique sit totus, xxxix, 404. Effectu miraculi praesentiam suam insinuat hominibus, viii, 267. Deus propter locum (quam nulli creatura, v, 324. Deus homini corde ipso interior est, ix, 499. In interiori nostro est querendus, xxx, 239. Deum non habitare in locis ab hominibus fabricatis in utroque Testamento predicatur, xxvii, 123. Dei habitaculum per manus hominum factum, ad aliquam significationem in utroque Testamento, *ibid.*, 124. Deus beat sum templum, non indiget illo ut sit beatus, xxxix, 332. Dei templum et Angeli, et homines, *ibid.* Dei sedes sanctorum, celi et animae justi, viii, 342. Dei sedes, si vis, tu es, xviii, 459. Deus in sanctis et justis, v, 338. Deus ubique est per divinitatis praesentiam, sed non per habitacionis gratiam, xi, 517, 518. Deus quibusdam non est praesens, v, 573. Non aequaliter habitat in hominibus per gratiam, xi, 518. Possidetur ab hominibus pro eorum capacitate, *ibid.* Habitat in cunctis licet adhuc car-

nalibus, *ibid.* 326. In parulis habitare dicitur, quia in eis occulte agit ut scit templum ejus, idque proficientibus, et proficiendo perseverantibus pericit, *xi*, 524. Deus inhabitans continet, non continetur, *xxx*, 208. Pontat et continet eos in quibus habitat: si se subtraxerit, cadunt, *xii*, 48.

Deus presens omnibus substantiis adest, bonus ut pater, malis ut iudex, *xvii*, 279. Noli cogitare Deum in locis, ille tecum est talis, qualis fueris; opulenter, si bonus fueris; altior, si malus, *ix*, 498. Dei presentia Ade justo quodam, peccatori pena, *xviii*, 447. Deo qui ubique est, et nullo continetur loco, non per loca propinquamus: propinquare illi, est similem fieri; recedere, dissimilem fieri, *vii*, 28; *x*, 412. Deum amari exhibet presentem, *xii*, 239. Iniqui Dei presentiam non elingunt, *xxv*, 90. Quis se abscondere a conspectu dicitur, *xxvii*, 472. Deus antequam faceret cœlum, terram, sanctos, in se apud se Deus habitabat, *xii*, 48. Deus Verbum quomodo erat in mundo, *iv*, 408, 417. Deus non implet mundum velut aqua, *act*, aut lux, *xxxix*, 503. Dei plenitudinem nemo comprehendit, *xi*, 425.

Deus magnus est non mole, sed virtute, *xxxix*, 508. Dei substantia non circumscripta quantitate, *xvii*, 367. Quomodo crescit Deus, *xv*, 419. Deus non participatione magnitudinis increpat, *xxx*, 243. Deus ita magnus est in operibus magnis, ut minor non sit in minimis, *xx*, 143; *xxviii*, 546, 547; *xxix*, 432. Deus magnitudo incommutabilis, quomodo ex nobis magnificatur, *xi*, 95. Deum magnam Porphyrius conficitur, *iv*, 54.

Deus sapiens, eternus, etc., non participatione sapientie et eternitatis, sed sapientia et eternitate cujus ipse est auctor, *xxviii*, 10. Dei sapientia simpliciter multiplicata, et uniformiter multiplicata, *iii*, 94. Dei sapientia et virtus in prima creatione, non ex usulatis et quotidianis operibus metienda, *iii*, 102. Deus sapientum mentibus presens non contaminatur, *ii*, 439.

Deus habet omnium rerum scientiam, *xii*, 443. Solum Deus se novit sicut omnino est, *xxv*, 380. Nihil ipsi oculi-

tum, *xli*, 443. Dei scientia qualis, *xxx*, 68. Dei scientia non variatur, *ii*, 475; *xxv*, 322. Non ei decedit aliquid, vel succedit, *xxx*, 364, 365. Dei scientia, infinita incomprehensibilis, *iii*, 92. Alius est et in corde bono et in corde malo; sed hunc nuda sunt Deo, *xii*, 243. Dei oculos vitare nemo potest, *v*, 382. Deus presentia, praterita, futura incommutabiliter videt, *iii*, 34. Deo futura presentia sunt, ut praterita, *ii*, 475. Apud Deum omne presens est, *xxviii*, 8. Deo cognitio causa est omnino, *xxv*, 145. Deus creaturas omnes non quia sunt, ideo novit, sed ideo sunt, quia novit, *xxx*, 365; *xxxii*, 68, 69. Deus non se cognoscit ut homo vel Angelus, sed incomprehensibili modo, *vii*, 422. Dei notitia tanta est, ut omnia apud ipsum essent quodam ineffabili modo, antequam creata essent, *ibid.* Scientia nostra scientiam Dei comparata ignorantia est, *xxv*, 290, 291.

Deum prescium esse futurorum negare, aperta insaniam est, *ii*, 230. Qualis in Deo scientia et prescientia, *xxviii*, 202, 203. Prescientia Dei sicut et sententia, certa et fixa, *ii*, 275. In Dei dispositione jam temporata facta sunt, quecumque futura sunt, *ii*, 475. Non est auctor omnium que praeceit Deus, *xxvii*, 361. Non ei sunt imputanda peccata, *ibid.* 367. Dei prescientia conciliatur cum libertate, *ibid.* 357.

Deus quomodo dicitur scire, noscitur, tentare, *xxxviii*, 59, 150. Deo Scripturæ solent tribuere quod in nobis facti, ubi de eo congruenter dicitur potest, *vii*, 126, 127; *xiii*, 487. De Deo sicut quædam laudabilia hominum non recte dicuntur, sic quædam culpabilia hominum recte intelliguntur in Deo, *xxviii*, 909. Deus scire dicitur, quod facti sunt, *ii*, 344, et videre quod facti videntur, *ii*, 65, 68. Deus dicitur cognoscere, quando cognoscens facit, *viii*, 276, 277, 487. Cognoscere iterum Deus dicitur cum cognosci aut cognoscere facit, *ii*, 344; *v*, 323, 329; *vi*, 443, 444; *ii*, 315. Ad id tempus videre et cognoscere dicitur Deus, quod videt et cognoscit facit, *ii*, 296; *iv*, 230. Deus videre dicitur quando miseretur, *xvi*, 44. Deus cum vidit quia bonum est quod fecit,

deceit bonum esse, non dicit, *iii*, 34. Deus tenat ut sciat, id est ut dono suo scire faciat, *viii*, 488; *ix*, 433. Deus discere quomodo dicitur, *xvii*, 462. Deum esse miratum non repugnat, *xxix*, 12. Quare de Deo nascitur, praterire, et simile dicitur in Scripturis, *xxi*, 231. Deum ponere quomodo dicitur, *xvii*, 359. Deus quomodo dicitur peccator quomodo intelligitur, *xvii*, 274, 275. Variis modis nobis loquitur Deus, *ibid.* 280. Deo cogitatio et recogitatio quod, *iii*, 275. Deum non tentandus, *xv*, 419. Deus tentare quomodo dicitur, *xvii*, 461. Deus est æternus veritas, que grandium est cibus, *xxv*, 156, 157. Deus veritas super omnia præsidents, *ibid.* 281. Facies Dei nihil est aliud, quam ipsa cui suspiramus veritas, *i*, 160. Deus falso modo veras quam homo, *xv*, 434. Fallere neminem potest cum promittit, *xxv*, 324.

Dei voluntas non est creatura, *xxv*, 296. Dei voluntas et Dei potentia Deus ipse est, *ibid.* 145. Causa omnium que fecit, voluntas ejus est, *xix*, 236, 237. Semel, simul, et semper vult omnia que vult, *xxv*, 337. Non nova voluntate Deus creavit mundum, *ibid.* Deus multa potest que non vult, *xxxix*, 488. Quomodo Deus multa velit que non facit, *iv*, 230. Dei voluntatem nulla vis vincit, secundum Platonem, *iii*, 133, 134. Dei voluntas semper invicta et nunquam mala, sive misereatur, sive obduret, *xxv*, 163. Nihil fit præter Dei voluntatem, etiam dum fit contra ejus voluntatem, *ibid.* 163. Deus per eandem creaturæ voluntatem qua factum est quod creator noluit, implet vis quod voluit, *ibid.* Deo servit omnis creatura, velit noluit, *ibid.* 163, 166. Dei voluntas bona per bonas resque ac per malas hominum voluntates semper impletur, *ibid.* 164. Dei voluntas de homine peccante impleta, *ibid.* 169, 170. Non siceret bonus aliquid fieri male, nisi omnipotens et de malo facere posset bene, *ibid.* 164. Nihil homini secundum viam corporalia potest accidere quod Deus noluit, *vi*, 211. Deus vult omnia vult, *ibid.* Dei que fuerit voluntas erga salutem Adami, quem peccatorem præschiebat, *xxvii*,

167. Dei consilia non narrant nisi amici ejus et filii, *xxxviii*, 95, 96. Dei judicia nemo comprehendit, iuste nemo reprehendit, *ii*, 98. Voluntas Dei dicitur, quam facit in cordibus obedientium mandatis ejus, *iv*, 229, 230. Deus facit ut homines fiant, quia ille præcipit, *xxxvi*, 78. Optimus minister Dei est, qui non magis intuetur hoc a Deo audire quod ipse voluerit, sed potius hoc velle, quod a Deo audierit, *xxx*, 259. Dei voluntas, Prophetis magis cognita quam philosophis, *iii*, 329.

Dei potentia et Dei voluntas Deus ipse est, *xxv*, 145. Deus omnia quecumque vult facit, quomodo, *iv*, 230. Facit quidquid vult; quidquid male fit, non vult, *ibid.* 171. Deum deum aliquid posse, quod nos fateamur investigare non posse, *xxxix*, 509. Deus nullum habet Dominum, *xxv*, 274. Sine typo dominatur, *ibid.* Animus fit et similis, dum ei se subijci, *xxvii*, 506.

Deus omnipotens, et quomodo omnipotens, *xx*, 112. Creare omnipotentem Deum oportet, creatorem universorum, *ibid.* 121. Solum omnipotens, *xxvii*, 46. Deus omnipotentem nemo negat etiam Paganus, *xx*, 230. Deus non eo aliud vocatur omnipotens, nisi quia quidquid vult, potest, *iv*, 170. Deus omnipotens qui id solum non potest, quod non vult, *xx*, 123, 124. Deus omnipotens quo volente fit quod alia fieri non potest, *ibid.* 246, 247. Dei omnipotentis voluntas ut fatum potest nuncupari, *xxxix*, 447. Nihil Deo impossibile, *iv*, 166. Deus dives est omnipotentia, non pecunia, *ii*, 325. Si necis qua ratione fiat, crede non injuste fieri quod sinit aut facit Deus, *xviii*, 80. Dei omnipotentis nihil scilicet quod peccare aut mori non possit, *iii*, 61; *iv*, 297; *v*, 118, 114; *xxiii*, 26; *xxxix*, 133, 136; *xxxviii*, 543. Quiddam Deus dicitur non posse, non deficienter potest, sed potenter, *xxix*, 479. Deus omnipotens, iniquis multa contra ejus voluntatem facientibus, non superatur, *xx*, 122, 123. Deus non victus a diabolo cum Adam deceptus est, *xxx*, 349.

Deus solus creator, *xxv*, 278. Solus Deus creator, *vi*, 219. Quiddam vera ratione melius occurrit, scias fecisse Deum, *xxvii*, 362. Dominum quidquid

non laudat, non fecit Dominus, xvi, 488. Naturaliter sentit natura humana se esse facta a Deo, xxxviii, 484. Rem condendarum tam facilis, quam facilis, est incomparabilis apud Deum, v, 265. Si bona facere non posset Deus, nulla esset potentia si autem posset, nec faceret, magna esset invidiam, *ibid.* 274. An Deus causa rerum dei potest, iv, 421. Deum primam esse causam quomodo Platonici noverunt, ii, 371. Ex ipso sunt omnia, non de ipso, xxix, 263. Deus creator omnium que cernimus, et que meliora non cernimus, et quamvis modis quo ea fecerit, comprehendendi non possit, *ibid.* 342, 344. Deus omnipotens quod ostenditur tribus potentis, *ibid.* 243, 244, 245. Deum esse omnipotentem negant, qui putant mundum non ex nihilo fecisse, sed ex natura sibi coeterna, xxvi, 20. Deus omnipotens non esset, si laderet materia ad faciendum quod velit, xxviii, 82. Dei imperium, potentia et benignitas quomodo intelligitur in creatione rerum, v, 425. Dei opera carnis membris fuisse fabricata non cogitandum, iii, 102. Non nova voluntate creavit mundum, xxv, 337. Deus incommutabili consilio et voluntate operatur, iii, 91, 92. Deus fecit nova non nova, temporalia semper tenens, mutabilia neciens mutari, xx, 353. Deus creator est temporum, v, 280, 281. Coeternum Deo esse quidem generaverit et ejusdem cum eo substantie, error Manicheorum, xxix, 218. Deus omnia creavit in tempore, immutabili tamen eterneque consilio, iii, 83. Deus operatur, non fit in ejus natura aliquid quod ante fuerat, *ibid.* 92. Quod Deus facit ex tempore, manente incommutabilitate consilii sui facit, iii, 9. Quicquid incipere et desinere dicitur Deus, non in natura ejus, sed in ejus creatura intelligendum, v, 432, 434. Deo hoc est natura quod fecerit, *ibid.* 355. Deus omnia in mensura, numero et pondere disposuit, *ibid.* 259, 261. Quomodo, *ibid.* A Deo est omnis mensurarum modus, paritas numerorum, ordo ponderum, *ibid.* 332. Deus et mensura est, et numerus, et pondus, *ibid.* 329. Quomodo, *ibid.* 260. Deus miris modis labeat omnia antequam

faceret, xix, 504. Omnia noverat priusquam fierent, v, 322. Quare, *ibid.* 324. Ubi cerebatur unde omnia disponeret, *ibid.* 262, 263. Deus in vita sua vidit omnia, quando fecit, *ibid.* 321. Deum vidisse opera sua, est eum illa approbasse, *ibid.* 124. Deus movit omnia incommutabiliter, *ibid.* 227. Deus auctorem eorum operum propter que meliores deos physiologi fuerunt, ii, 351, 352. Descriptio compendiarum operum Dei, xxv, 405.

Deus creator fecit eelum et terram sine distinctione actionis suae, xxv, 322. Deus et celestia et terrestria, in hisque exigua condidit, xxix, 335, 336. Deus creator est ejusmodi naturae quoniam minima, iii, 103, 108. Deus in minimis operibus suis magnus est, v, 458. Deus ita est artifex magnus in magnis, ut minor non sit in parvis, iii, 37. Dei creatoris omnipotentiam quantum in rebus minimis elucet, xxxix, 308. Deus creator non parvus in parvis, sed magna de minimis inanimat, *ibid.* 508. In creando hominem, locutem suam ostendit, xxvii, 355. Deus et anime et corporis conditor, xxv, 158. Conditor est corporis, iv, 334. Deus hominem fecit, hominis vita non fecit, xvi, 488. Deus viditium et invisibilem conditor, non quantum ad vitam; sed quantum ad naturam ipsam attinet, v, 122. Deus nascentium conditor, sed ita ut naturam sit auctor, non vitiorum, xxxiii, 283; xxxvii, 90, 94, 108, 109. Dei regni nihil subtrahitur, xxi, 459. Deus generat meliorem, xxi, 479, 478, 380. Quid agat Deus in omni genere et operatur, nature, iv, 280. Dei potestas in omnes naturas et voluntates, iv, 280. Deus quid sit rationalibus, irrationalibus animantibus, et corporibus, xxxvii, 512. Deum in mysteris imbecillitate, in preceptis inmoderationis, in iudicii immutabilitate peccare, calamitas Juliani adversus sanctum Augustinum, xxxvii, 280, 281. Deus creator efficaciam sapientiamque res rebus que innotuit suis temporibus oriuntur condendis adhibet, xii, 163.

Deus etiam nunc creat que nascuntur, v, 309. Deus usque nunc operatur, *ibid.* 269, 329. Quomodo, cum omnia

simul creaverit, *ibid.* 333, 334. Semper operatur, et semper quiescit, xv, 109, 170; xxv, 410. Dei vacatio ab opere sine desidia, quomodo sine labore, iii, 91, 92. Deus in operando non laboravit, v, 264. An proprie requievit, *ibid.*

Dei requies ab operibus suis quomodo accipienda, v, 269, 300, 330, 335; xvii, 243. Quia Deus se ipso bono periclitatus, non fecit in se fecit beatus est, a bonis, non fecit in se fecit requievit, v, 257, 274. Requiescere ipso potest Deus, quatenus creature rationali requiem prebuit in semetipso, v, 265, 267, 274. Deus, qui requiescimus, se dicit requiescere, xii, 203. Deus semper quietus, sua quies ipse est, xxv, 411. Requies Dei sine initio, sine terminis, v, 280. Nec nome nec vesperam habet, *ibid.* 276, 278, 280. Quare Deus septimo die requievit, cinque benedixit, *ibid.* 272, 273.

Ordinatis rerum causis, consilii sui secretissimis immutabilitate dispositis, que suis querepe temporibus agula et presentia facit, et futura jam fecit, xi, 228. Deus nihil facit quod non ab eterno se facturum esse praevidit, *ibid.* Facit quod se facturum promisit, xxxvii, 448; xxxvi, 419, 423. Quomodo fecit, *ibid.* Deus que futura sunt, xvi, 438. Deus quendam per se ipsum facit, quendam per servientem sibi creaturam fieri jubet ut sint: quoniam illa sint, xxxviii, 41. Deus ita per ministros suos operatur, ut sint etiam ipsi cooperatores Dei, iii, 296. Cur voluerit mundum creare; frustra queritur, xxvii, 419.

Deus omnia fecit beolante, non necessitate, xii, 237. Deus creaturam anant sit et maneat, v, 166. Dei amor in opera sua ex beneficentia venit, *ibid.* 164, 166. Deo inest ex beneficentia veniens, non ex indignitate, amor in opera exultat de operibus honorum, v, 527. Nullus eget bonis nec factis nec faciendis, *ibid.* 273, 276. Nec faciendis eguit, qui factis non eget, xxx, 335, 339. Ad innotuit beatitudinem, *ibid.* Deus nulli quod ex ipso est debet, quod beatus est, v, 273, 276. Deus nulla creatura indiget ut aut melior sit, aut peccet, aut beator, ix, 402. Nec futurus erat minor nisi fecisset mundum, nec beator cum

fecisset, v, 273. Deus iudex est voluntatum, creator naturarum, xxix, 288. Deus naturas creat bonitate, voluntates ordinat potestate, v, 438. Deus naturarum optimus conditor, peccantium vero iustissimus ordinator est, *ibid.* 251. Deus solus reparator creaturarum, *ibid.* 472. Deus omnipotens non sine ratione facit, unde animus humanis rationem non potest redire, iv, 166. In rebus supra naturam mirabilibus, tota ratio facit est potentia facientis, xxxix, 509. Habet Deus in se ipso absconditas quomodo randa factorum causas, quas rebus mundanis non inseruit, v, 471. Valde occultis et obtrusa vis est, qua Deus agit, ut etiam illa que sensu carent, confestim ejus obtemperant voluntati, xi, 220. Occultorum Dei operum utilitas, xxxv, 303. Nonnulla in operibus Dei, quam Deus ipse, in quantum cognoscit potest, difficilem cognoscitur, xxxii, 370. Sicut humanum consuetudo verbis, ita divina potentia etiam factis loquitur, xxxix, 276. Deus creaturam effector, cognoscendam lumen, agenda, randa bonum, ii, 376, 378. Deus praevidit vitam, *ibid.* Deus naturarum auctor, intelligens dator, amoris quo bene beaque vivit inspirator, ii, 42. Hec quatenus Platonici, ii, 369. Quatenus quid facies Deus ante eorum et terram, quod respiciat reddatur, xxv, 288.

Deum curare humana negant Epicurei, xxxvii, 518. Dei providentiam res humanas non curare, impia iniquorum doctrina est, ix, 450. Gubernationem rerum humanarum ad Deum non pertinere, unde quibusdam est suspensio, xxvii, 80. Dei providentia omnium est moderata, i, 144, 145; iv, 330, 358, 359; xxxvii, 278, 552. Deus administrat universa, v, 232. Quomodo, *ibid.* 439; ii, 853; v, 439. Quomodo Deus administrat humanum genus, v, 441. et voluntates, *ibid.* 438. Sic curat unanimes, quomodo tanquam solum erant, et sic omnes, tanquam singulos, erant, 50. Pravi corde tres habent de Deo sententias, aut non est Deus, aut innotuit est Deus, aut non gubernat res humanas, vix, 402. Deus infans carni, curam gubernanda universalis non deseruit

244. In peccatores misericorditer sevit, xxv, 31. Etiam in electis vindicat temporaliter, vi, 538. Esse Deum cum hominibus dure carnis, est adesse vindicando et puniendo, *ibid.*, 237. Deus nunquam tacet precepto, sed inferat tacite supplicio, ix, 497. De misericordiam et patientiam quomodo secutur est iustitia, xvii, 936. Dei aversio et conversio, xxii, 209. De Dei misericordia nullum sibi pollicetur iniustum, ut et injustam faciat Deum, xi, 148. Dulcis pater donans membra, Juliano condonans peccata, xxv, 23. Ejus misericordia etiam Sanctis necessaria, *ibid.*, 223. Quis sic presumat de conscientia sua, ut certus sit eam sibi in iudicio Dei posse sufficere, nisi misericordies misericorditer inducat? xi, 60; 70. Deus si solum iudex, et non misericors esset, nemo ante eum staret, xii, 458, 460. In Deo solo de bonis nostris gloriamur, xli, 8, 10. Cum Deum in coronam merita nostra, nihil aliud coronat quam dona sua, *ibid.*, 58, 59. Concordia iustitie et misericordie Dei, iv, 339. Deus iustus et misericors, xvii, 938, 339. Deo nec misericordia potest auferre iustitiam, neque iustitia misericordiam, xvii, 301.

Deus iustus, xxvii, 392; xxxv, 161. Deus etiam iniustus esse non possit, non tamen non liber est, xxxvi, 275. De iustitia Dei dubitare demens est, xxxvii, 392. Dei iustitia latere te potest, esse iniquus non potest, xvi, 404. Deus iustus et cum damnat, et cum miseretur, iustus est, xli, 19. Deus semper iustus ut remunerator aut damnator, xxix, 328. Remuneratur aut damnatur liberti arbitrii, xxxix, 292. Deus quemadmodum et damnat impium, et iustificat impium, oculum est, xxxvii, 344, 349. Deus quomodo nihil odit eorum que fecit, cum odio habeat reprobus, xxxviii, 176. Deus iniquos odit et diligit, xxxviii, 287. Deus non exigit quod non dedit, et omnibus dedit quod exigit, viii, 419. Deus quomodo nemini precat, nec iusto precatur, xxxix, 14, 10, 22. Deus sive per penam sive per premissa iustitia nemini precat omnia disponit, xxxviii, 155. Deus non relinquit impunita peccata eorum, etiam quibus ignoscit, viii, 448. Deus verè est iustus, quando et iustus

sic protegit, ut per se ipsum illuminet, et peccatores sic ordinat, ut non ipsius sed ipsorum malitia puniantur, viii, 483. Deus semper fuit iustus, etiam contemptum malum esse quod puniret, v, 190. Deus iustus est etiam dum puniit, xxvii, 304, et innocens, xxv, 28. Dei severitas exemplum in exisione Judarum, bonitas vero in incisione Gentium, xxxvii, 255. Dei severitas in penis intelligendis, non major in Veteri Testamento, quam in Novo, xxix, a 333 ad 361. Sic tempore claritatis bonitas, sic tempore tinnoris severitas Dei maxime commendatur, xxxviii, 28, 29. Deus in *Legis* terret carnalibus, in Evangelio spiritualibus penis, xxix, 357, 361. Misericorditer sevit, amaritudine aspergens illicite iudicandas, xxv, 31. Infatigabili lege spargit penales caecitates super illicite cupiditates, *ibid.*, 36. Peccator a Deo leni et bono fugens, in Deum iustum et severum incurrit, *ibid.*, 90. Deus intra penaliam mala, etiam bona mala multa prestat, xxx, 518. Dei misericordiam et iustitiam Testamentum utramque predicat, xxxviii, 418. Dei bonitas et severitas cur commendantur a Scriptura, xxix, 352. Deus iustus, etiam quando illos quod homo si faceret esset iniustus, xxxvii, 17, 48. Iustum non est omne quod permittit Deus, xxvi, 584. Deus iustus iniusta permittit, etiam in rebus ad religionis cultum pertinentibus, sed non impune, *ibid.* Deus omnia ordinar, i, 182, 184, 183. etiam peccata, 7, 499, 500; xxv, 15; xxxvii, 376, 377. Deus iustus et Deus zelus, non sibi opponuntur tanquam contraria, xxxviii, 423.

Dei iustitia eorum non qua iustus est, sed qua induit hominem, xxxviii, 423, 441, 469; xxxv, 27. Deus solus iustus et iudicandus, xli, 463. Deus solus iustitiae, qua iusti sunt, quicunque iusti sunt, ix, 144. Fons iusticie: quo nullus dignus prohibetur accedere, xxi, 258. Fons iustitiae, qui iniusta nequit reprobare, xviii, 625. Deo qui putat placere facta mala, non eum putat Deum, viii, 484. Deus non premitur necessitate, ut peccare non possit, xxxviii, 275, 277. Deus vitium sanati a reatu dicitur, ab infirmitate paulatim, xxxv, 145.

Dei ira quid, vii, 375. Deus passio-

nulla turbatur, hec irascit dicitur, ii, 423. Deus cum tranquillitate irascitur, viii, 453; xi, 228, 229. Dei ira, non animi perturbatio, sed iusta fixaque vindicta, xxx, 324; xli, 23, et vis que iustissime vindicat, viii, 418. Vindicta primi peccati, et eorum que alibi sunt, vocatur ira Dei, quia de iudicio Dei venit, ix, 22. Quod in ejus sinistris fit, quia per leges ejus fit, ira ejus dicitur, xii, 425. Ira qua punit Deus, non in ipso est, sed in animis ministrorum ipsius, *ibid.*, 178. Dei ira accipi potest ipsa mentis obscuro, que consequitur eos, qui legem Dei transgreduntur, *ibid.*, 148. Dei ira est motus qui fit in anima que legem Dei novit, cum eadem legem videt a peccatore prateriti, *ibid.* Deus et iratus vindicat, et propitius, xxxviii, 258. Deus irascendo nihil, xviii, 583. Dei ira paterna qua per tribulationes irascitur et declinat, sevit et salvat; terret et vocat, viii, 525, 556. Deus temporalia aliquando tribuit, aliquando utiliter subtrahit, xl, 72. Deus mala inferi malis, non peccata, sed supplicia, *ibid.*, 43. Ira Dei illa est maxima, quae peccator non patitur quod acriter doler, sed facti quod turpiter libet, xxxv, 382. Dei ira major in peccatores, cuius peccatis deest ultor et adest laudator, vii, 213. Deus multum irascitur, dum non exquirat, dum quasi obliviscitur et non attendit peccata, et per fraudes et scelerata ad divitias honoraque pervenitur, *ibid.* Vide Isa. Deus tunc punit infestus, cum impanis peccata dimittit: misericorditer adversatur, cum copiosas libidines inopes reddit, xxxix, 539. Deus in hoc saeculo infidelibus et desperatis bona largitur, xvi, 178.

Dei odium quid sit, viii, 144. Deus amat in peccatore quod est natura, odit quod est culpa, viii, 300. Deus abominari aliquando dicitur, non ad perditionem, sed ad disciplinam, xi, 228, 229.

Dei irrisio et subsannatio ut accipienda, viii, 118.

Deum penitere, quo sensu dicitur, viii, 183, 275, 291, 329. Deum elatum esse gaudio mundi universitate perfecta, dixit Plato, *ibid.*, 34, 35. Dei penitentia, ira, misericordia, zelus, oblitio, quid, xxxviii,

421, 133, 135; xxxix, 18, 49, 22, 369; 371, 372, 373, 428.

Dei unitas Trinitatis, xxx, 197. Deitas unitas, et personarum distributio, xviii, 17. Quomodo in ipsa simplicitate Dei sit Trinitas, xxxi, 47. Deus Trinitus, sed non triplex, xxx, 361. Deitatis unitas et personarum pluralitas insinuat in creatione hominis, v, 244. Natura Dei in Trinitate creditur a multis, intelligitur a paucis, *ibid.*, 271. Ne plures dii, sed Deus unus substantia, ix, 314. Quidquid de Deo substantialiter dicitur, de ipsa Trinitate dicitur, xxx, 341, 342. Que Deo absolute conveniunt et essentia, de Trinitate singulariter dicuntur, non pluraliter, *ibid.*, 343, 344. Quod de Deo ex tempore dicitur, relative dicitur non Deo, x, 349. Quod genit dicitur, Deo, sequale est illi, non quod fecit, xxxvii, 207; xxxix, 242, 243, 245, 251, 301, 302, 303. Deum mutabilem, impium est dicere, xxxix, 303. Deus Trinitas, res qua fruendum, i, xv, 421. Deus unus est in tribus personis, xvii, 90, 31. Ipsum communitatem, sive deitatem Patris et Filii ne vis inivem dilectionem, amorumque charitatem, quidam credunt esse Spiritum sanctum, *ibid.*, 34, 35. Deus crucifixus recte dicitur de Christo, xi, 367.

Deus debitorem nostrum se ipse facit, non accipiendo; sed promittendo, xxxv, 103, x, 160. Deus fit debitor, quia factus est donator, xi, 6. Deus idoneus promissor est, fidelis redditor, viii, 183, 184.

Dei iuratio quid, vii, 344. Dei iuratio promissionis est confirmatio, x, 251.

Deum ipsum habere et Deum, et Dominum, et Patrem, xxxvii, 247. Deus eorum proprie dicitur Deus, qui eum diligit, viii, 538; xii, 344. Deus omnium est, et ab omnibus suis non divinus, sed totus possidet, xviii, 74, 75. Deus non omnium eodem modo: noster magis, qui de illo vivimus, viii, 408. Ejus proprie Deus dicitur, quia familiaris habet, tamquam in mancipiis et puello suo, viii, 410. Dei titulum in corde gestamus, viii, 378. Quomodo que Dei sunt, fiant nostra, xxi, 423. Deus protegi non qua Deus est, ne moriamur; regi non, quia rex est, ne ca-

damus, viii, 304. Deus susceptor, non cadam; erator, non herarem; protector, non feriat, xii, 435. Deus religionum nostrum, xviii, 173. Devitanda sedulo que adversa sunt, etiam cum Deus apertissime adiutor est, vi, 239.

Deus ex tempore appellatur Dominus, xxx, 349. A quo tempore caput appellatur Dominus, v, 421, 422. Deum tempore Dominum fuisse non audeo dicere Augustinus, i, 85, 88. Indigent omnia Domino et misera et felicia, vii, 486. Deus summa utilitas et salus nostra est, v, 423.

Deus Pater noster, xviii, 227, 229. Pater Christi et hominum quomodo, xv, 225. Allud est cum tibi commendatur Deus, qui Deus est; aliud, quia Pater est, *ibid.* 191. Quod Deus a nobis exigit, ut Pater noster sit, misericordie est, xiv, 218. Ut Deus Pater noster sis, nullo sumptu, sed sola bona voluntate comparari potest, *ibid.* Dei filii dicuntur aliqui secundum regenerationem, xi, 532, 533. Dei filii non desunt esse filii seculi, tempore presentis vite, xxxv, 7, 8. Deus non vocatus est a Iudeis Pater, sed Dominus, xiv, 216. Deum sic laudavit Porphyrius, ut et Deum patrem et regem vocaret, iv, 297.

Deus corde laudandus et amore, xxi, 468. Deus laudandus in prosperis et in adversis, vii, 522; xii, 319.

Deum colere iustis proprium officium est, xxxiii, 339. Nobis unus diligendus et colendus precipitur, iv, 44, v, 43. Deum unum solum colendum docuit Varro, iv, 210, et ex eo probatur, quod inter deos numerus eius habeantur, *ibid.* 200. Deo vero fiebat a Pagani maxima injuria, quod eum cum deis falsis colerent, *ibid.* 204. Deum cum multis dum volunt habere idololatras, facilius effecerunt, ut eum non haberent, quam ut diis multis falsissime micerent, x, 328. Deum perhorrescent numina Pagatorum, iv, 232, 291. Rectorem principum labor in procuranda populi quiete inutilis ad vitam beatam, nisi eruent ut hac ipsa quiete ad Dei cultum referatur, xi, 237. Deus Hebraeorum solum colendus est, quo solo fruens, beatus fit cultor eius, et econtra, ii, 125; xxxvii, 510.

Deus gratis et casto amore colendus, viii, 306, 559, 569, 564; ix, 437, x, 400; xi, 206, 207, 309; xii, 399, 200; xvii, 162. *Fide Colere.* Deum quando glorificamus, nobis prodest, non illi, viii, 187. Magna est utilitas homini quod Deo servit, v, 427. Deus non solum propter eterna, sed etiam propter temporalia beneficia colendus, ii, 470, 477. Deum nunquamque sic coli oportere, quomodo se ipse colendum preceperit, dixit Socrates, xxi, 367. Deum verum colere cultu turpi et scelesto, nefarium est, ii, 348.

Deo vero tantum sacrificandum est, iv, 53, 60. Deo illi sacrificiis servendum, cuius nos ipsi sacrificium esse debemus, ii, 482. Deum colabant Iudei ritu significativo futurorum, xxviii, 375. Deo simulacrum nefas esse Christiano in templo collocare, xxvi, 30. Deo soli cultus latine debetur, xi, 572. Deo debetur *laetitia* ut Deo, *delectio* tanquam Domino, vi, 270. Deo perfecta servitute serviri non potest, *ibid.* 358, 559. Quibus moribus colendus est Deus, iv, 58. Deus colitur charitate, x, 332, fide, spe et charitate, xxvi, 90. In Deum recta fide credere, illum colere et nosse, quid praei, xxvi, 84. Deum in nobis deambulat praesens majesticus, si latitudinem inveniendi charitatis, xii, 391, 392. Dei cultus in hoc maxime constitutus est, ut anima non sit ei ingrata, xxxiii, 426. Sola pietate obedienter colitur Deus, *ibid.* 366, 436. Nomen Dei quomodo sacrificatur, xiv, 220. Fieri potest ut etiam extra Deum, tamen idem ipse unus Deus colatur, xxxii, 328.

Deus praecipue et solus diligendus, quia nihil eo melius, xi, 239. Deum cum sit sapientia incommutabilis, rebus omnibus antependens, iv, 423, 434. Omni homini, imo et se ipso cuique amplius diligendus Deus, *ibid.* 438. Deo non praesens quod ipse dedit, xvii, 462. Deus quomodo sperdendus, xv, 219. Quomodo tanquam pecunia amandus, xxvii, 118. Deus non ad premium diligendus est, xiv, 428. Deo tanto magis inhereatur, quanto minus diligitur proprium, xxx, 486. Deum tantum amatorem videtur,

quantum amabitur cum videbitur, xxxv, 28. Deus omnia cooperatur in bonum, xxviii, 486. Deus diligens cum, xxxvii, 28. Quiis diligens Deum diligentes omnia cooperatur in bonum, *ibid.* 25. Deum ama: quiddam amas ab illo est, xx, 353. Deus quomodo charitas dicitur, xxxi, 78. Deus ipse puri cordis vitalis delicie, xxv, 389. Deus fit homini totum horum que diligit homo, xv, 102. Oportundum et agendum ut omnes Deum diligant, iv, 410, 441. Praeceptum de Deo et proximo, imo et de se ipso diligendo datum est, *ibid.* 438. Quare praecipitur quo diligamus Deum, a dilectione proximi distinctum est, *ibid.* 443. Nihil Deus jubet quod sibi prodest, sed illi cui jubet, xxxix, 522. Deus nunquam male amari potest, i, 368.

Deus et amator utiliter, et timetur, xxix, 352. Deus quomodo amabilis est et terribilis, xii, 454, 455. Deus solus timeri sine amore non potest, xxxviii, 23. Ut timetur, quid agendum, *ibid.* 24.

Deus in hac vita semper querendus, xvi, 129. Deum querendum Deoque servendum, et species rerum omnium et interior nesio que conscientia hortatur, xxviii, 42. Deus querendus est inventendus; querendus est inventus, xvii, 129. Jam fide inventus qua ratione semper querendus, xi, 188. Deus ubi et quomodo querendus, xxx, 406, 407. Caste querendus, xix, 176. Deus per Scripturam et per creaturam queritur, xxx, 228, 224. Post mortem non efficiuntur emancipiores Dei inveniendi, xvii, 129, 130. Inquisitio de Deo purgat, imitatio deficiat affectionem, iv, 38. Actio recti itineris ea est que gloriam Dei spectat, xxxviii, 469. Qualis sit hanc actio, *ibid.* Deus non tam attendit nostram voluntatem quam utilitatem, xii, 469, 470.

Deus testis et iudex, xv, 405. Deus testes habere voluit homines, ut et homines habeant testem Deum, xvii, 447. Deus non de verbis, sed de coribus iudicat, vi, 442. Quid sit nos ad Deum venire, et Deum ad nos, xxx, 496, 497. Ad Deum qui ubique praesens est non locis movemur, sed bonis moribus, iv, 425, 426, 430. non mota corporis, sed voluntate cordis, xv, 298. non pedibus,

sed moribus, xii, 230. Deus inaccessibilis est viribus nostris, sed acceditur ad eum numeriosis suis, xi, 402. Apud Deum plus habet loci, qui plus attulit non argenti, sed fidei, xviii, 76. Quid sit hominem esse cum Deo, et Deum cum homine, xxxi, 93. Deo efficiuntur tanto similiores quanto magis in eius cognitione et charitate proficimus, xxxix, 168. Ad Deum qua ratione accedant beati, cum sit inaccessibilis, xxxi, 290. A Deo disceditur non locorum intervallis, sed voluntatis aversione, v, 424. non pedibus, sed corde, xxxi, 164. Deus, quam ab homine ipse facit occusum, xv, 378, 379. Deum nemo tibi tollet, tu tibi illum tollis si illum fugis, x, 465. Qui non vult habere Dominum Deum suum, quo fugiet Deum omnium, xii, 344. Deo propinquum homo pie vivendo, precando recedit ad eo, xi, 518. Propinquum similitudine, recedit dissimilitudine, ii, 441; xxx, 388. Tanto magis Deo dissimilior, quanto rerum temporalium cupidior, ii, 441. Deo similitudo in nobis, xviii, 149, 150. Deo similitudo ritum in peccatis appellatur, xxx, 461. Deflexus ab imagine Dei, *ibid.* 484. Quomodo fit, *ibid.* 486. Deum inter et homines peccata sola separant, xxxiii, 288.

Dei inimici querendus, xi, non natura, sed vitis eius imperio adversatur, iiii, 64. In Deum esse inimicum quid sit, xxxviii, 86. Deum inamicissime querimus intelligitur, vii, 150. Multi dum putant se non videri a Deo, propterea mala faciunt, xvii, 280, 281. Deo oblitivis et meminis quomodo quis possit, xxxi, 24. Necesse est ut aliter quam oportet, humana estimet, qui divina contemnit, xxi, 386. Ad Deum sine gratia, anima non redit, xxxi, 486. Deum propitium et salubrem sola humilitas et pietas caput, vi, 299, 300. Dei servus si detrahunt homines non mirum, cum ipsum Deum quotidie blasphemare non cessent, xxxix, 79. Deum in peccatorem beneficus, viii, 83.

Deus altus est, et ab humilibus contigitur, ix, 489; x, 391. Deus sic est altissimus, ut non sit ab illo luxe misericordia nostra et gemitus nostrus, ii, 11. Deum quisquis intelligit, Deo iunctus est,

xxxviii, 43. De Deo qui digne cogitare coepit, invenit silentium inellabili cordis voce laudandum, xxi, 232. De cogito spiritualis viris cum se a corpore removerit, intermitit interdum, xi, 430. Deum non tangit homo, nisi animam transferit, xv, 218, 219. Tanto fit animus plenior Deo, quanto in superna aique eterna liberius extenditur, vi, 249. Nihil interitus humanis actionibus animus, Deo quodam modo vacatur, *ibid.*

Deus fides desiderii nostri est ipse promissor; se ipsum dabit immortalibus immortalem, quia se ipsum dedit mortalibus mortalem, viii, 255. Ipse est premium nostrum, *ibid.* 419. Hæreditas et possessio nostra, vii, 498. Deus quomodo hæreditas hominum, xvi, 410. Deus terra quam nites hæreditabant, xix, 486. Deus et possidet et possidetur, et totum propter nos, ut beati simus, vii, 497. Pro omnibus quæ dat Deus et bonis et malis, servat se ipsum bonis, ix, 441; x, 99. Quid dabit amantem se, nisi se ipse, 397. Deus peccatur a se ipso; qui promittit se ipsum, xv, 370. Deus omnino me non sciat, nisi promittit mihi se ipsum Deum, xix, 352. Deus nobis sufficit, sine Deo nihil sufficit, xviii, 365; xix, 332, 305. Quidquid nobis adest præter Deum, non est digne, x, 496. Deus beatus erit, quodquid hie pro magno desideramus, xix, 328, 330. *Deus meus* non facile audet dicere, nisi qui in eum credit, et qui eum diligit, xviii, 74. In Deo solo sperandum, non in rebus temporalibus, xx, 34.

Deo adharere, nihil est melius, ix, 358. Qui adheret superiori, est alterum inferiori; si autem recedit a superiori, ista illi in supplicium convertitur, xxi, 476, 477. Deo non utendum, sed fruendum, xxxviii, 10. Deo frui, beate vivere est, iv, 440, 441. Anima nulla quies nisi in Deo, xxi, 4, 76; xxxviii, 307. Deum quodammodo erit omnia in omnibus, xxxi, 309. In Deo esse nostrum non habebit mortem, nosse nostrum non habebit errorem, amare nostrum non habebit offensionem, iii, 48, 49. Deum nulli invidias, totum singuli possidebitis, ix, 458.

Deus anime lumen, v, 614; xviii, 173. Lux nostra matutina, xv, 166. Lux superior quam mens illuminatur, *ibid.* 139, 140. Deus hie anime est, quod hie et air corpori, ix, 398. Deus cordi lux et odor et cibis, xvii, 409. Deus est homini panis, aqua, lumen, xv, 102. Lumen mentium ad discenda omnia, xi, 373. Deus est fons vite, iv, 333. Vita animarum et vila vitarum, xxv, 52. In Deo habitare, vivere est, xxv, 415. Deus habitatio confinis, non constructus, xxi, 238.

Deus verus est cui Christiani servant, iv, 53. Deum Israël esse Deum verum convincitur, xiii, 367, 379. Deus Israël, nec Jovis, nec Saturnus est, *ibid.* 382. Deum Israël qui rejiciunt, non omnes Deos colunt; nec eum colunt, qui alios colunt, *ibid.* 377. Contra Deum Hæreticorum nihil a Paganorum vatibus prædictum, *ibid.* 369. Deus quare voluit appellari Deus Abraham, Isaac et Jacob, xv, 74, 84; xxix, 88. Deus Legis et Prophetarum crudelitas non arguendus, *ibid.* 333. Deus ne impurus, quod pudentis impis præsumitur torquent, *ibid.* 379.

Deus deorum quomodo, iii, 4. Dei veri participatione, non sua veritate in sunt, dii creati, *ibid.* 189.

Deus Manicheorum quis? iv, 397, 398. De Deo quomodo indigna sentit Manichei, xxxvii, 237. Manicheorum errores circa naturam Dei, *ibid.* 44, 45. Unus hominem et alterum malum adhibuit, xxvii, 302. Deos duos a Manicheis admitti ostenditur, xxxvii, 339, 342.

Deos duos fingere, unum horum propter beneficia donorum, alterum malum propter iudicia peccatorum, non est necesse, xxxvii, 339, 347, 348. Dei prædium cum gente telearum, figmentum Manicheorum, xxxvii, 355, 357; xxix, 230, 221, 223, 224, 225, 301, 319, 320; xxxvi, 205. Deum nihil suisque regnis a gente telearum habuisse, error Manicheorum, xxix, 1, 20, 278, 310. Commentum Manicheorum de pernitente partis nature Dei enim contraria et rebelli natura, xxxvii, 243; xxix, 25. Dei partis nature demonum mixtam fuisse, ligna-

dam, pollicendum, etc., error Manicheorum, xxxix, 234, 235, 237, 239, 238; 240, 271, 320. Dei naturam primo necessitate, et post inexplabiliter voluntate corruptam Manichei dicunt, v, 599. Manichei ipsam Dei substantiam a substantia mali, ex parte corruptam esse, et ad peccandum necessitatem perductam et ad peccandum necessitatem perductam esse contendunt, xi, 329. Dei substantiam secundum Manicheos corruptibilis, xxxvii, 75, 76, 302; xxxvii, 130, 135. Deus incorruptibilis; non poterat ei nocere gens telearum, xxxix, 221, 223, 225, 229, 243, 244, 321. Dei partem modo periret secundum Manicheos, *ibid.* 230, 238, 248, 249, 274, 278, 277, 280, 304. Dei partem in omnibus conceptibus ligari, opprimi, coingulari, et nec totam postea liberari posse quæ dicebant Manichei, xxxvii, 250, 258, 260. Dei sui membra in cibis alligata putabant Manichei; nutando et manducando reformari liberari, *ibid.* 271, 272, 273, 275, 363, 379, 380, 434; xxxix, 323. maxime in ecclesiis, xxxvii, 230. Dei sui substantiam non solum recipiunt, sed omni ex parte contedebant Manichei, xxxvii, 276. Deus Manicheorum partem suam miscet infeliciter, purgat turpiter, damnat crudeliter, xxxix, 231, 240, 241, 278, 320, 321, 322. Dei luctus (secundum Manicheos) donec membra sua perirentur, xxxvii, 243. Deum Legis et Prophetarum non esse verum Deum docent Manichei, xxxvii, 234, 235. Absurda sunt quæ de Deo suo latentur Manichei, quomodo velit indigna Deo in Veteri Testamento reprehendunt, xxxix, 23, 22. Deum Manicheorum peior hominibus, *ibid.* 28, 29. Grea Dei naturam in quo conveniant Catholicis et Manichei, in quo dissentiant, xxxvii, 363. Deum non solum demonem, verum Israël non solum demonem, verum Israel cæteris demonibus peiorum ausus esse quidam blasphemare, xxxix, 392. Deum quidam esse animum mundi dixerunt, xi, 184. Sola animalia rationalia partes Dei esse quidam dixerunt, *ibid.* Refelluntur, *ibid.* Deos duos quatuor addidit Apelles, xxxvii, 239. Cardon, *ibid.* Gentes non usque adeo ad falsos

deos sunt delapsæ, ut opinionem amitterent unum veri Dei, xxxviii, 529. De Monarchia opinio non ex gentibus habent Christiani, *ibid.* 530. De Deo quam recte senserint quidam Paganæ, xxxi, 424. De Deo non poterant recte Paganorum scriptores, xxxvii, 374. Dei Paganorum contra Deum Israël nihil unquam predicare ausi sunt, esse, etiam Deum verum Deum solumque esse colendum evincitur, *ibid.* 594; xxxvii, 76. Ipsius culti demonum cultum cesurum Prophetæ prædixerunt, xxxvii, 76. Quod prædictum est, quomodo impletur, xxxvii, 397. Deus diis gentium demonis terribilis, diis a se factis filiis amabilis, viii, 403.

Deo laudes, salutandi formula Circumcellionum, xxi, 215; xxxii, 79, 97. Deo gratias, modis salutandi iustatus Monachis, xvi, 245. Ab hæreticis in merito reprehensus, *ibid.* Deo gratias, nihil melius et animo gerimus, et ore promittimus, et calamo exprimimus, xxxvii, 419, 420 et seq.

Deos multos rebus humanis conciliandos esse Paganæ crediderunt, xxxvii, 54. Ipso exactians est in omnia deorum numina litido vosana, xxi, 67. Philosophi diversa de deorum natura sententia, xxxvii, 61. Deorum multitudine qua ratione Varro laudent, *ibid.* 49. Popularem de diis persuasionem nem reprobatam Varro, xxxviii, 200. Ingenia acutissima angustias pantum in fabulis deorum interpretandas, xxvi, 62, 63. Vana que de diis predicantur, senserunt intelligentiores gravioresque Romani, xxxvii, 198, 199. Hominis est, quod ad deorum naturam spectat, omnium unum esse, sed ejus virtutes pro multitudinem quasi diffusas multis vocabulis invocari scribit Maximus, xxxviii, 288. Et sigillatim ab Augustino, *ibid.* 290.

Dii alii naturales, alii ab hominibus instituti, xxvi, 21. Deos gentium quem Deum Dei unius magni membra dicere, sacrilegio facticia, xxxvii, 291. Dii an

sunt quasi virtutes, vel membra, vel partes Jovis, xxxviii, 166. Deos omnes ad mundum referre, frustra conatur, xxvi, 82, 83. Quidquid ad mundum verum referri debet, *ibid.* 79, 80. Dii non tot laudandi, quot vera veri Dei, *ibid.* 89. Cui operi hominum Deos putant, aliiis deum sunt, quam qui opera Dei, v, 13. Deum unum aliquando res plures factis Pagani, aliquando rem unam plures deos, xxvi, 60, 61.

Dii omnes ex una substantia secundum Paganos, quavis diversa officia, opera, et potestates habent, xxviii, 518. Deos ex igne esse Heraclitus, ex numeris Pythagoras, ex atomis Epicurus credit, ii, 14, 284. ex aere Anaximenes, *ibid.* 363. Ab uno Deo factos sensit Plato, *ibid.* 274. Dii animalia secundum Platonem, *ibid.* 388, et natura sua non immortales, sed volutate. Dei immortales, rr, 298, 299. Dii a summo Deo facti immortalia corpora habent, rr, 131, 134. Secundum Platonem in coelestibus corporibus sunt inclusi, rv, 298, 299. Magni beneficii esse secundum Platonem dicit a summo Deo factis, immortalia corpora habere, rrr, 134. Remanentia, *ibid.* 131. Dii secundum Platonem omisit Deus aeternam in corporibus promissit permanens, rv, 298, 299. Deos alios a summo Deo factos, alios ab hominibus Trismegistus dicit, rr, 399. Error in conficiendis diis, *ibid.* 403. Deos fieri ab hominibus dicitur, cum spiritus invisibiles simulaverit per artem quandam copulante, *ibid.* 399, 403, 406. Incredulitas, causa hejus erroris, *ibid.* 404. Dii pro anima est demon, pro corpore simulacrum, *ibid.* 411.

Dii spiritus innati, rr, 335. Fallacissimi demones, rr, 166, 201, 203. Qui sibi effingebant, a demonibus possidebantur, *ibid.* 405. Dii rariis nominibus demonum nuncupati sunt, *ibid.* 414. Deos a demonibus diligenter discernit Apuleius, *ibid.* 385. Deos liberitatis demonibus misceri, quam hominibus, absurdum esse asserere, *ibid.* 346. Deum nullum misceri homini, aut ex hac attractione contaminari, falsum Platonem effatum, *ibid.* 438. Deos demonibus indigere natis et inter pretibus absurdum, *ibid.* 395. Dii Gentium

ex quo nominari ceperunt, in Scriptura, rr, 162.

Dii Paganorum homines fuerunt, xx, 439. Deos aliquando homines fuisse Euhemerus conscripsit, rr, 290. Marco et Tullius putarunt, xxxviii, 293. Gero conditit, xxii, 373. Leon sacerdos Aegyptius declarat, et Alexandri palatit, rr, 368, 369; xxi, 373, 375. Et hoc credibilis, rr, 332, 347, 409, 410, 411. Mortui aliquot, vana superstitione Graecorum, in deorum numerum relati, rr, 439. Temporis Caesarum memo referretur in deos errando, quam ut dii esse possint, quos fecit homo, rr, 401. Dii ab hominibus differunt, hoc, aeternitate, beatitudine, *ibid.* 431. Dii se genitos ut homines mentiantur, utile esse Varro dixit, *ibid.* 114.

Deorum distinctio secundum Labetonem, rr, 153, 154. Dei quidam coetres, quidam juncti matrimonio, etc., *ibid.* 301. Plato deos mosculos caelo, homines terra tribuit, postea confudit, *ibid.* 350. Dii certi atque incerti, *ibid.* 124, 125. Deorum tria genera, *ibid.* 202, 203. ordines tres, *ibid.* 78. Dii selecti, *ibid.* 493, 496, 306, 307. De deorum selectione nulla ratio est, *ibid.* 398. Dii selecti nunc sic appellati, *ibid.* 410, 311. Dii selecti nobilitate criminum, non dignitate virtutum, *ibid.* 335. Dii selecti magis ad injurias quam ad honores, *ibid.* 312. Dii selecti magis innuere propter sua opprobria, quam exteri, *ibid.* 347. Deorum selectorum vitia illa qui non infamantur; deorum vero infamorum vix illis qui infamantur, *ibid.* 312. Deos selectos hunc esse numerum voluit, *ibid.* 330.

Deos et bonos esse et malos, quidam opinati sunt, rr, 414. Deos omnes bonos bestiosque credit voluit Apuleius, *ibid.* 437. Deos tantum esse bonos, quidam opinati sunt, *ibid.* 298, 414. et Plato est opinatus, *ibid.* 381, 382. Deos bonos, sanctos Anglos forte vocarunt Platonem, *ibid.* 447, 450. Deos bonos, nos sanctos Anglos vocamus, *ibid.* 407. Quare deo tantum malos, seu demones, ludorum scoricorum voluptate privavit Plato, *ibid.* 385.

Deos superiores perturbatibus subjecit Porphyrius, rr, 498, 499. Et sub-

jectos per Theurgiam, asserit, *ibid.* 469. Perturbationum labe eos discreti Apuleius, *ibid.* 498. Discreverunt et Stoici, *ibid.* 424, 425, 427. Quare dasi mones perturbantur, *ibid.* 390. Deos carminibus ligari posse dicebat Porphyrius, *ibid.* 490, 500. Contrarium studiorum certamina, partes esse demonum, non deorum, voluit Stoici, *ibid.* 424, 425. Deorum discordia, *ibid.* 295, 296. Dii ligati vel judicia aliena esse voluit Varro, rr, 442.

Deorum cultus, institutum demonum, rr, 281, 294, 295. Negotium summi agunt demones, ut pro diis habeantur et colantur, *ibid.* 99. Tempora posteriora eisi mortuos homines, deos non instituerunt; institutos tamen, ut deos colere non destiterunt, rr, 466. Multa colere non destiterunt Pagani, quibus divinos honores tribuere potuissent, rr, 492. Deos plures colendos censuerunt Platonem, *ibid.* 432. Contra id quod sapiebat, deorum cultum admisit Porphyrius, *ibid.* 497, 498. Dii boni et mali sacrificandum dixit Porphyrius; Plato sibi boni, *ibid.* 382, 383. Deos, ex eo quod facti sunt, non esse colendos ostendit, *ibid.* 406. Deorum multitudinem colebant Manichaei, xxviii, 124, 403, 404, 425. Dii boni quos vocant Platonem, non habent se colit pro Deo, rr, 458, 464. Deos colere nefarium, quare, *ibid.* 348. Deorum multorum cultus, fornicatio, *ibid.* 496. et ita saepe ac proprie Scriptura vocat, v, 13. Dii falsi alios colere non prohibent, rr, 449, 447. Choricum non debet utriusque aliqui in honorem deorum alienorum, licet animo contentent, ne eos qui animum non vident, ad ea honoranda adificet, xxxviii, 463.

Deorum falsorum cultus ipse varie se habuit, xxxix, 239, 262. Deorum octo fidei scientiam consilios Romanis ludorum scoricorum consulisse Romanis Varro vane gloriatur, r, 194. Deos maris crucentis vicinis et tristibus supplicatibus, bonos ludis ac jucendis obsequi placari Laebo existimat, *ibid.* 73, 74, 383. Deorum placato pro ludorum obscena, magis noxia hominibus, quam fore eorum indigno, *ibid.* 405. Deos malos tantum, seu demones ludorum scoricorum voluptate privavit Plato, *ibid.* 384. Dii quam malo animo ludos

scenicos sibi exhiberi jusserunt, *ibid.* 403. Dii indigni ab honestis coluntur, qui per turba placentur, *ibid.* 408. Dii inde convencerent obsceni, quod ludos obscenos sibi exhiberi jusserunt, *ibid.* 69, 70. Et hinc indigni honore divino videri debent, Joan. B. Rossini, *ibid.* 75, 76, 77. Falsos erimina in deorum obsequium per ludos turper agebantur, rr, 467. Deorum probra, quae etiam in theatris spectanda proponuntur, xxxix, 532, 533.

Dii falsi mali moribus cultorum suorum delectantur, xx, 53. Dii inde convencerentur falsi, quod criminibus suis, seu veris, seu falsis delectantur, rr, 108, 165. Dii minime curarunt ne mala morum cultoribus suis acciderent, *ibid.* 104, 102, 109. Nulla unquam cultoribus suis praecepta prohibita dederunt, *ibid.* 67. Nulla unquam cultoribus suis, luxum et avaritiam praecepta contra fecerunt, *ibid.* 87, 94, 95, 102. Leges ad instituendos bonos aut corrigendos malos mores non expectanda a diis, qui flagitia seminanda et agenda curarunt, *ibid.* 79, 101, 102. Deos ad evitandum scelus implendos, et non graefiasse retruendos, ostendit, *ibid.* 96.

Dii aeternum spectatores et factores, rr, 133. Auctores se vite seclerae immundaque testantur, *ibid.* 103. Dii auctores doctoresque peccatorum, non auctores, *ibid.* 113. Dii non prohibent in eo quod criminata in quibusdam punient, quod criminata non delicerentur, *ibid.* 415. Dii vult divinum prebent auctoritatem ad perpetranda crimina, dum ludos scenicos exigit, *ibid.* 165. Deorum falsorum nihil evincitur, rr, 449, 447. Choricum imitatione nequissimos homines fieri per imitatio nequissimos homines expolios, vel ex ipsis gentilibus religiosos, vel ex aliis non generandi, *ibid.* 159. Nihil enim plus evincitur, xxxix, 159. Nihil enim plus evincitur, xxxix, 159. Nihil enim plus evincitur, xxxix, 159. Nihil enim plus evincitur, xxxix, 159. Nihil enim plus evincitur, xxxix, 159.

Deorum exemplis magis movent, quam philosophorum precepta, rr, 69, 70. Deorum destructioni causam miseriam suarum frustra imputant Romani, rr, 147. Romanum imperium consistit in aetate, autesse, conservasse, id non posuit dei, quare, *ibid.* 176, 214. nec Romano imperio pacem praestitisse, *ibid.* 119, 122. Ex prohibitione cultus seculorum, clades humano generi indigi opinabantur Pagani, *ibid.* 31. Dii frus-